ورکه مینه

عبدالباري جهاني

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاکه مینه

عبدالباري جهاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وږکې مېنې له دې چاپ څخه
د کاپي کولو حقوق د صحاف په نشراتي مؤسسې اړه لري

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم : ورکه مېنه
ويناوال : عبدالباري جهاني
لومړی چاپ : ۱۳٦۷ لمريز کال - ژمی
دويم چاپ : ۱۳۷٦ لمريز کال - ژمی
د چاپ ځای : پېښور
د چاپ شمېر : زر ټوکه
ډيزاين/کمپوز : اسياسافټ
کمپوزر : حفیظ الله
خپرونکې : صحاف نشراتي مؤسسه

Published by:

Sahaf Book Pulishing Institution

Quetta

1997

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

اهداء

د بزم او رزم د نیمګړو ترانو دا وړه مجموعه د پښتو ژبې هغو شاعرانو ته اهداء کوم چې تقدیر محکوم پیدا کړي، واکمنانو یې پر خوله مُهرونه وهلي او زمان یې قلمونه زولانه کړيدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱.	د پژواك صاحب سریزه	۱
۲.	جهاني ته د محمدابراهیم عطائي شعر	۲
۳.	د پوهاند ډاکتر حبیب الله تږي سریزه	٦
۴.	د ښاغلي حبیب الله رفیع سریزه	۱۱
۵.	ورکه مینه	۱۹
٦.	پردیس پسرلی	۲٦
۷.	اعتراف	۳۲
۸.	دغه زما غیور اولس دی	۳۸
۹.	سبا	۴۹
۱۰.	زنار	۵۱
۱۱.	وایه شین آسمانه!	۵۴
۱۲.	خرنکه هلمنده!	۵۹
۱۳.	خزان	٦۲
۱۴.	د تاشکند لور	٦٦
۱۵.	ګروبه کلا	۷۰
۱٦.	زمان	۷۵
۱۷.	شاعر	۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر	عنوان	مخ

۱۸. پیرمغان ۸۷
۱۹. زه شاهدوم ۸۹
۲۰. زه به شهید یم ۹۷
۲۱. ژوند ۱۰۱
۲۲. اوښکې ۱۰۳
۲۳. ښکلا ۱۰۵
۲۴. مرګ ۱۰۷
۲۵. زما شعر ۱۰۹
۲٦. پښېمانه به سې ۱۱۲
۲۷. بغاوت ۱۱۵
۲۸. بیده خیالونه ۱۱۹
۲۹. زما خزان ۱۲۱
۳۰. د سیند لور ۱۲۴
۳۱. هېره مستي ۱۲٦
۳۲. زما کندهاره! ۱۳۰
۳۳. د هستۍ قبر ۱۳۴
۳۴. پردی انګړ ۱۳٦
۳۵. ایږ سالاري ۱۳۸
۳٦. لېونتوب ۱۴۳
۳۷. تنکۍ غوټۍ ۱۴۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر	عنوان	مخ
۳۸.	بېګانه	۱۵۰
۳۹.	مه پوښته نسیمه!	۱۵۳
۴۰.	ندرانه	۱۵۸
۴۱.	ګیله من اشنائه!	۱۶۱
۴۲.	سُرابي هیله	۱۶۶
۴۳.	هسکه پامیره !	۱۷۲
۴۴.	جنون	۱۷۹
۴۵.	انجام	۱۸۳
۴۶.	خوب وینم عالمه!	۱۸۵
۴۷.	تهمت	۱۹۰
۴۸.	بوډۍ مینه	۱۹۳
۴۹.	ګاونډي ته	۱۹۷
۵۰.	دعوه	۲۰۲
۵۱.	دروغجنه مینه	۲۰۵
۵۲.	رسوا رازونه	۲۰۷
۵۳.	آرزو	۲۰۹
۵۴.	زرغونه کالي	۲۱۱
۵۵.	د ښتانه مینه	۲۱۳
۵۶.	دا کونړ دی	۲۱۷
۵۷.	مات بتان	۲۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

وركه مبنه

هر شاعر لره ځانته یو جهان دی، چې یوازې دی یې جهانبان دی. شعر راز دی. په راز باندې خبرې کول په زړه باندې تجاوز او په روح باندې تېری دی. زه په شعر باندې تقریظ او انتقاد ګناه ګڼم .

عبدالبارې جهانی یو استعداد دی چې که چېرې زمونږ د اسیر محیط د قید او بند څخه آزاد پاتې شي خپل رازونه به د سپېڅلو پیامونو د شعارونو په څېر جهانیانوته ورسوي، چې د نننې بازاری شعارونو بازار مات کړي. زه ورته دعا کوم چې خدای (ج) او خندا دې ورسره مل وي.

عبدالرحمن پژواک

نوی ډهلي

مارچ ـ ۱۹۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

جهاني ته!

محمد ابراهيم "عطايي"

۱۳۵۳، دلو، گرديز

د جهان د جهانيانو جهاني ته!
ورلېږم سلام په مينه و باري ته!

ستا جهان دی يو جهان د خوشاليو
د ښکلا و د شرابو د مستيو
هنگامه د لېونتوب او لېونيو
د شرابو او نڅاو او ځوانيو

په شرابو بدمست سوی يو آبشار دی
يا يو کيف دی چي تاو سوی په زنار دی"۱"

"۱". د زنار په نوم زما يو شعر ته اشاره ده، چي عطايي صاحب ته اهدأ سوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا جهان کې هنګامه د خم خپره ده
د توپان او د موجونو ننداره ده
په شرابو د بدمست یاغي څېره ده
یا د مستو ګناهونو خاطره ده

دې جهان ته دې جهان تولـه حیران دی
پرستش ته په سجده یې زما جهان دی

خو:

اوس نو وګوره دې بل مخ د جهان ته
د محیلو خرقه پوشو وسامان ته
د ریاو د فتنو ودې دوران ته
دې سوځونکی د جفاوو تور زندان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

بنه خبر سه دا جهان هم ستا جهان دی
هیر یې نه کړي مرور ځینی انسان دی

تنکی مینې برباد یې فنا کیږي
جگر سوزه نابلده نڅا کیږي
په ذلت کې یار له یاره جلا کیږي
زړه تورونکې او بې درده جفا کیږي

نه ساقي سته، نه شراب، نه خرابات سته
نه پوهیږو نه مولاره د نجات سته

پا یکوبي په سرکوبی"۱" دلته بدلیږي
د خوښی دنیا له یوسره ورانیږي
په چمن کې د خوښی گلان زمولیږي
قافله د آرزوگانو ځي باریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

تریـــح تـــاراج د آرزوګانــــــــو راخــــور ســـــوی
ســـتا پردې جــهـــان لـــوی غـــم را نسکور سوی

نو: مـــنا دی زمـــونږ د جــهـــان جـهــانـی ځوانه
دا دوهـم جــهـــان جــلا نه کـــړې لـــه ځانه

"۱". پایکوب او سرکوب زما دوه شعرونه دي چې په دې مجموعه کې لسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مقدمه

که زه د جهاني په خاى واى، نو د دې مجموعې نوم به مې د "رزم او بزم نغمه" ايښى واى، ښـــکه پدې مجموعه کې که له يوې خوا د خونړيو جګړو لړزوونکي داستانونه په پوره شور او خوږ بيان شوي او د افغانى خوانانو د سرو لښکرو په سرو وينو سره لاسونه د افغانى سر درو د بازانو له سرو منګولو سره د شاعر د رنګينو خيالونو په قلم د هېواد د پرتمينو غرو د پاسه سره شفق کې نقش شوي دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

نوله بلې خوا شاعر د افغاني جهان رنګينې افسانې هم د تصور په رنګينه دنيا کې تصوير کړي او د افغاني پېغلو سرې منګولې، سره بارخوګان او سرې شونډې يې د سره سالو تر ګل ګون انعکاس لاندې د تخيل په آزاده او بې قيده نړۍ کې کېښکودلې، مچ کړې او زيبښلې دي.

دلته که له يوې خوا د افغاني جنګياليو د تورې خرپ او شرنګ ستايل شوی او د باتور افغان ولس د تورې، زړورتيا، سر تېرى او مېړانې ترانې غږول شوي، نو له بلې خوا د ژوند ښښونکو يو غړپ او افغاني رباب زړه وړونکی ترنګ هم په ډېر اوچت شاعرانه اندازکې تصوير شوی او د زړو ميکدو او پښتني تاريخي حجرو کيفيت په ساحرانه الفاظو تازه شوی دی.

دلته که له يوې خوا د افغاني مېړونو پولادی او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

هيبته ډکو بدنونو، کرږو ورمېږونو، آهنينو متو، ببرو سرونو او لوڅو، خو مظبوطو پښو توصيف د شاعر شعرته ډير اوچت صلابت ورپه برخه کړی، نو له بلې خوا د افغاني پېغلو د نازکو اندامونو، هسکو غاړو، سپينو مړوندونو، تورو څڼو، بربنډو بدنونو او پستو ورنونو رنګين خيال نوی شانته لذت او غذوبت وربښلی دی.

په دې مجموعه کې له يوې خواله روسي يرغلګرو سره د افغاني شازلمو د خونړيو جنګونو، مضبوطو ډغرو، بې پروا غورځنګونو او د قاطع تاړاکونو له هيبته ډکې سندرې غږول شوې، نو له بلې خوا د وطن د مستو پېغلو د اتڼونو، نازونو او کرشمو تصويرونه کښل شوي دي.

دلته که شاعر له يوې خوا د بې اسرې يتيمانو سرې سترګې او د بورو ميندو د طوفاني اوښکو رانه څاڅکي ژړلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نو له بلې خوايې د ګل د نازکو پاڼو د پاسه د شبنم مرغلين څاڅکي هم نه دي هېر کړي.

شاعر که له يوې خوا د زړو ميکدو له خُمونو، ښايسته ساقي او سازونو،... جامونو او خوږو يارانو او رندانه محفلونو په ياد ساړه اسويلي ايستلي دي، نو له بلې خوا يې د جګړې د ميدان او بمونو، ټانکونو او توپونو او وحشيانه استبداد او ظلمونو د لاسه تودې چيغې هم کړي دي.

که زما دخيال د مرغه وزرونه د زمانې د استبداد ښکاري نه واى زخمي کړى، نو باور دى چې د دغه مجموعې په لوستلو به بيا په پرواز راغلى واى، د هېواد په پرتمينو سردرو، دنګو غرونو، پراخو دښتو، خالي باندو، سپېرو کنډوالو، له وېرې او وير نه ډکو ښارونو، خوروورو ولسونو، بې شماره پردېسو به ګرځېدلى واى او د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مجموعې مقدمه به مې د سوز او ساز له سوځنده سندرو او د مينې او درد او هيلو ماتم له رنګينو شعرونو نه جوړه کړې واى.

اما اوس څه چې تيار، هغه د يار

پوهاند ډاکټر حبيب الله تږي

واشنګتن د۱۹۸۸کال د اکتوبر ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

د لوی خدایﷻ په نامه

شعر الهام دی، د زړه غږ دی او د وجدان پیغام دی، خو دا شعر له ژوند نه رنګ اخلي او د چاپېریال او ټولنې ازانګه پکښې اورو. د شاعر نظر دقیق او تیز بین وی، ظاهر پسند او ظاهر بین نه وي، د ژوند د رنګونو برداشت په بل ډول کوي او د ژوند د پېښو پر یادداشت باندې د فن عملیه تر سره کوي او ناتراشلې ناتوړلي یې نه راخلي. شاعر لکه عطار او د شاتو مچۍ له ګلونو نه عطر او عسل جوړوي او یا لکه ماهر طبیب له عادي اوبو نه آب مقطر.

شعر خدایي داد دی، طبیعي او وهبي دی، کسبي او تعلیمي نه دی، له همدې کبله په هره ژبه کې لومړی شعرونه ویل شوی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بيا هغه ته قوانين او قالبونه تاکل شوي او د بدايعو، صنايعو او ادبي ښېګڼو لټون يې شوی دی. ډېر کسان شته چې د رديف، قافيې، عروضو، بحورو او ادبي فنونو لوی عالمان، څېړونکی پلټونکي او حتی ټاکونکي دي، خو شاعران نه دي او د شعر لورينه نه ده پرې شوې، البته توك بندي او د يو څو لفظونو نښلول دومره دروند کار نه دی، خو داسې څه په شعر نه شمېرل کېږي او د شعر واقعي مقام نشي تر لاسه کولای، دا هغو مصنوي غميو ته ورته دي چې خلك اوبلك ډېرکوي، خو د الماسو برېښ، توان او متره پکې نه وي.

شعر په يوه خاص حالت کې د شاعر په ذهن کې غزونې کوي او که شاعر يې همغه وخت و نه ليکي نو د شعر دا بنکار يې له ذهن نه الوزي او بل وخت دا توان ورسره نه وي چې هغه څه بېرته و وايي، نو له دې کبله شعر يو هغه خاص کيفيت دی چې لا تر اوسه يې هم د تعبير او پېژندنې لپاره الفاظ نشته او تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هم ادیبان او ادبپوهان نه دي توانېدلي چې د شعر لپاره یو کوټلی او ټاکلی تعریف او د دې کیفیت لپاره یو بیانوونکی تعبیر پیدا کړي.

"شعر د خوند لپاره، که شعر د ژوند لپاره؟"

د نقادانو او ادبپوهانو تر مینځ یو تود بحث دی خو زه فکر کوم چې شعر تش د خوند لپاره کومه معنا نه لري، شعر په یو نه یو ډول له ژوند سره اړه لري، خصوصاً په پښتو ژبه کې له هماغه لومړی پیله شعر له ژوند سره څنګ په څنګ راغلی او نه یوازې زمونږ اوسني شاعران د شعر مضمون ته ارزښت ورکوي، بلکه زمونږ کلاسیکو شاعرانو هم مضمون د شعر اساس او پیکر بللی او ښکلي الفاظ یې د هغه رخت او زېور.

د پښتو نازکخیال شاعر کاظم خان شیدا چې شعر یې هم ښکلی مضمون لري او هم ښکلی بافت او الفاظ، له نن نه دوه نیم سوه کاله وړاندي دا موضوع داسې روښانوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

مضمون د شعر لکه پیکر وي
رنگین الفاظ یې رخت او زېور وی
ورته ضرور دي دا دواړه توکي
پیکر که هر څو دلرباتر وي

تر دې تولو خبرو وروسته اوس راځم "ورکې مینې" ته او د "ورکې مینې " دشاعر شعرونو ته، زه داشاعر له پنځلسوشپاړسو کلونو راهیسې پېژنم او پيژندګلوي مې هم د ده د شعر په سر او دده دشعر په اثرورسره شوې ده، دده شعرزما خوښ ؤ،نوځکه مې دی هم خوښ ؤ،ده شعرونه لړویل خوپه دې لړو شعرونوکې به یې خوندونه ډېر وو،ځکه چې ده به هم له موضوع اومضمون سره انصاف کړی ؤ او هم له فن او هنر سره، د ده په شعر کې د مضمون او شکل بافت متناسب، سامعه نواز او روحنواز ؤ او له همدې کبله په کم سن کې د شعر لوړ مقام ته ورسېد او د هېواد د ګوتو په شمېر شاعرانو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

وشمېرل شو.

زه "جهاني" بنیم، عبدالباري جهاني، هغه شاعر چې ښکلو شعرونو به يې هم مشاعرې ښکلې کولې، او هم مجلې او جریدې. د ده پخواني شعرونه د مستۍ او غورځنګونو نه ډك وو او اوسني شعرونه يې د پردېسۍ له سویو ازانګو څخه، خو یو څه چې د ده په شعر کې يې خپل ثبات او ټینګار ساتلی،هغه په هیڅ حال کې مایوسۍ او قنوطیت ته تن نه ورکول دي، نو ځکه د ده د شعر پخوانۍ مستي د قهرمانۍ په مستۍ بدله شوې او هغه وخت يې که په لاسونو دخاورینو جامونو ماتولو کیسې کولې اوس په سوکونو د پولادي ټانکونو ماتو لو کیسې کوي، هغه وخت يې که بغاوت د فکر او ذهن زنځیرونه ماتول اوس يې بغاوت د سره ښکېلاك د ملتونو د ښکېللو او ایللو له زنځیرونو سره په جنګ دی.

ما مخکې وویل چې جهاني زموږ د هېواد په معاصرو شاعرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کې د ګوتو په شمېر شاعرانو له ډلې څخه دی، دا شاعرانه مبالغه مه ګڼئ، دا يو حقيقت دی، مور له ده نه په سن مشران شاعران لرو، خو تر ده ښه او تر ده خواږه شاعران نه دي.

د نور چا نومونه، نه اخلم، دا زه په خپله هم شاعر يم، هم تر ده مشر يم او هم مې د کميت او شمېر په لحاظ تر ده زيات شعرونه ويلی دي، په دې باب چې له شاعرانه تعلی او تصلف نه تېر شم او د يوه واقعيت بين نقاد او د علم او فن د موازينو په اساس قضاوت وکړم نو په واز کومي وايم چې زما شعرونه سره له دې چې د پښتو ادب ذخيره او زېرمه ده او د کميت په لحاظ د پښتو ادب په بهير کې اضافه ګڼل کيږي، خو د کيفيت له مخې کوم نوی او فوق العاده زياتون نه دی، لکه ماغوندې ډېر نور شاعران هم شته چې په پښتو کې شعرونه وايي خو د "جهاني" له شاعری سره د يوه يوه کس شاعري سيالي کولای شي، نو ځکه بايد په زغرده قضاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وکړم چې: "د جهاني شعر په پښتو ادب کې د شکل او محتوی، او د کيفيت او کميت له اړخه يو ښه او په زړه پورې زياتون دی"خو له دې سره ـ سره ده تر اوسه کتاب نه درلود او شعرونه يې په کتابي بڼه نه وو خپاره شوي.

زما سره تل دا هيله وه چې د ده د شعرونو مجموعه د چاپ غېږې ته ولوېږي او د هر چا لاس ته ورسېږي. ها تېرې ورځې ښاغلي "غروال" او بيا ده راته وويل چې زه خپل د شعر کتاب چاپوم، ته څه پرې وليکه! زه دومره خوښ شوم چې له ټول مصروفيت او سرګردانۍ سره ـ سره مې بې اختياره "ښه" ورته وويل او دا دی په دې څو کرښومې خپله غاړه خلاصه کړه، خو د ده د شعر حق مې ادا نکړای شو.

زه ګران جهاني ته د دې کتاب د خپرېدلو مبارکي ورکوم او زموږ د سپېڅلي جهاد او ادب مينان يې لوستلو ته رابولم او د لوی خدای له دربار نه عاجزانه هيله کوم چې ډېر ژر دا"ورکه مېنه" په ګډه ومومو او د آزادۍ پر ځای يې د آبادۍ له پاره دی، زه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هېواد تول دردېدلي شاعران په مينه ـ مينه تراني ووايو او د خپلي دې سپېڅلي مور د خدمت لپاره ګامونه اوچت کړو، فکرونه ستړي کړو، لاسونه تناکي کړو او د هجران ترخي شپې مو په خواږه وصال بدلې کړو.

په همدې هيله

د خدای په امـــان
حبيب الله رفيع
پېښور ـ آبدره روډ
۱۳٦۷/۱۰/۱۹هـ ش
۱۹۸۹/۱/۹م

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د ژوندون وحشي موجونو
له آشنا مینې بېل کړي
د زمان یاغي بادونو
بل جهان ته یم راوړي

رایادېږي مې جونګړه
رایادېږي یې خیالونه
هسې لېرې راته ښکاري
لکه ورک ستړي خوبونه

نه د چا پر بیدو شونډو
څه مرموزه نغمه ناڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نه د چا له پټو سترګو
د هوس ترانې پاځي

نه د چا پر سپينو لېچو
تورې څوڼې را خورې دي
نه د مرو کټو يادونو
سپينې کړې د چا شپې دي

نه د چا پردنګه غاړه،
لونګين په ورو - وروزانګي
نه مستي د مستو پېغلو
ماتې کړې دي ګلخانګې

نه هغه د سوما بوټي
نه هغه د غرو لمنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

نــــه اوښــبه ،نه يــې هـــی هی دی
نـــه کـــېږدی دي چــېرته پلــنــې

نه هـغـه وحــشـــــي دښـتــو نــه
نــه خـــاتــول پکــې غـــورېـږي
نه شـــېلې نه يې باداســـکـــې
نــه ځـېـې پکـــې مـــســتـېـږي

نــه "خــــوشال" لـه زوره ږغ کــړه
په ښـکاره چــې خـوله يې راکړه
نه لـــه بـــخـتـه فــريـــادی دی
چې مـــلـګــرو ورتـه شـــا کــــړه

نـــه "حــمـيد" په شـنه زړګي کــې
خـيـــال د شـونډو دی ســاتلـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نه فراق د نو خطانو
کړې شپه دې ژړولې

نه محفل سته د رندانو
نه قیامت د پایکوبونو
نه د شیخ په لاس عصا ده
نه فریاد له سرکوبونو

نه ښه زیری د فردوس دی
نه هوس د کوثرونو
نه ښه ویره د ګناه سته
نه وحشت له دوږخونو

نه جنون پر خروښ راغلی
نه هوښیاره بد مستي سته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

نه د عقل لېونتوب دی
نه د بنګو هوښياري سته

دلته اور د ژوندون نسته
د ساړه جهنم کور دی
دلته هر څه ايرې کېږي
د حيات په نامه ګور دی

دلته هر څه سودا کېږي
دلته هر څه بازاري دي
دلته ويني بېګانه دي
دلته مينې ظاهري دي

زما د جګو غرو سندرې
څوک يې نسي اورېدلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زمـــا زيـــږه پـــښتنـــه ژبـــه
دلـــتـه نـــه ســـي ګرېـــدلای

زه داســـــتان د بـــربـــاديـــو
زمـــا کـــيســـي په وينـو سرې دي
نـه له ســـتوني مـــې رږغ وځـــي
نـــه په ســـورکـــې زمـــزمی دي

دلـــتـه وژنـــم خـپلـې هيلـــې
بـې لـــمبې ســـوځـــم ويلـــېږم
نـــه د چـــا د لارې مـــل يـــم
نـــــه د چـا مـخ ته بلـــــېږم

زمـــا هـغـه جنت پـــردی ســـو
چـــې مـــې حـــورې ورســـتايلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زما هغه کورګی تباه سو
چې کیسې به مې کولې

ها نسیم لمبه-لمبه سو
چې یې وینې وینبولې
هغه جام له زهرو ډك سو
چې مستی یې پاشولې

زما وروستي بخري مړه سول
زما، نه مه غواړه اورونه
زما ګونګی احساس مړ سوی
زما نه مه غواړئ شعرونه

ویرجینیا

۱ - ۱۹۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردېس پسرلی

لېـــرې لـــېـــرې لــه هـــېـــواده
د پـــردیـــو پـــه وطـــن کـــې
د اغـــزیـــو پـــه کـالـــه کـــې
زمـــا د هـــیـلو پـه مـــدفـــن کـــې

له ښـایـســتـه پـغـمـانـه لـــېرې
پـه سـاړه شـــانـې سـقـــر کـــې
راګـــوښـــه لـــه کـــنـدهـــاره
پـه بـې مـهـره پـېـښـــور کـــې

د ســـخـې طـبـیعـت غـېـږ کـــې
د شـنـیـلـیـو پـه لـمـن کـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

د تنکي نيالګيو خوا کې
يوه شنه غونډۍ چمن کې

مخامخ کندونه ښکاري
د غروب زرينې وړانګې
بربنوي لانده برګونه
ځلوي د نيالګو ځانګې

له لويدلي لمَره خپژي
سرې شغلې لکه اورونه
ته واغرونو رارهي کړل
د سکروټو درمندونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لـــيـــرې تـــرونـــه را درومـــــي
د ســــپـــرلــــي نـــازك بـــادونـــه
ګـــڼـــې وربـــخــې ســــــره اوري
لـــکـــه تـــور مـــات ســـوي غـرونه

لـکـــه دوه غـلـــيـم دېـــوان چـــې
يـو لـه بـل ســـره خـښمـيـــږي
لاس پـه لاس سي، غـيـږ پـه غـيږ سي
پـښـې يـې غـره ســـره جـنګـيـږي

رازوانـه ده تـولـــى تـــــــه
يـو مـــرغـى خـــپـاره وزرونـــه
لـه نازك ســـتـونـي رابـــاســـي
د هـوســـه ډك رغـــــونـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ته واناخي په هوا کې
ته واناز کوي ګډېږي
د ملګرو غېږته خاندي
هوسېږي او چغېږي

دواړه شپونکي په مخ کې
راروانې څو وزې دي
وږی نس سره ملګري
دوی چاودلې ستړې پښې دي

له ویالې اورېده کېږي
د کړریو آوازونه
د ګورم سره ملګري
د ګوجر درانه ږغونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هر څه وینمه آشنادي
خو پردی راڅخه کور دی
رانه لېرې خپله مېنه
رانه ورك د بابا ګور دی

زما پر ښکلي پغمان اوري
له آسمانه آفتونه
سپینې واورې سره لمبه دي
باندې ګرځي تور دودونه

زما له مسته کندهاره
بوی راځي د وحشتونو
شنې ویالې د وینو کورم دي
ړغ د توپ او د ټانکونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د کرملین خوړي سپي به
د پروان پر تړو ګرځي
د نیپالم تنورونه
د پنجشېر پر تړو غورځي

زه به اوس هم لاهو کېږم؟
رانه هېر به وي دردونه؟
د پردیو پسرلي ته
ورلېږمه به شعرونه؟

پېښور

۱۹۸۴/۳/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

لېرې سئ خیالونو له مالېرې سئ
زه له خپله ځانه بېګانه یمه
نه پر سر اورونه لګولای سم
نه د چا د شمعې پروانه یمه

لېرې سئ زما هیلو لېونۍ هیلو
زما سینه کې ځای د نڅېدو نسته
زه د ځوانیمرګي خوښۍ کلی یم
کور کې مې کیسه د اورېدو نسته

نور نه د ساقي سره آشنا یمه
نه د خم په طمع ورغلی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نـه مــې د چاجام په شونډو ایښی دی
نـه د چا په صف ورکــښېــوتــلی یم

نور مــې لــه آوازه مســتي نـــــه زېږي
زړه مــې د خـــیالــونـــو هدیره سوله
نورد چامــحفـل کــې بلبېدای نه سم
مړه سوه د آرزو شمع تیـــــاره سوله

مــه غـــواړئ لـه مانـه فرهادی کیسې
زما په افسانــو کــې شیرینی نسته
زه لـه خــپـله رنګه رابـېـل سـوی یم
زمــاپــه بې رنګۍ کې رنګيني نسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ماته د ګرداب خبرې مه کوئ
زه له توپانو راتښتېدلی یم
ما لا د سیلاب څپې ونه لیدې
زه تشو خوبونو وېرولی یم

مالیده چې زما د ورکتوب یاران
څرنګه زمان د مرګي شومه کړه
زما په ګلو بار بوټي یی لابن کړله
ما یې د ژوندون برخه له کومه کړه

مالیده چې یهوړه د مرګي څپو
ډکه له ژوندیو آرمانولړی
ماتې کړې نامردو جلادي لاسو
سپینې د صفاو دالفت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مـاـلــيده چې تــورو ځنځيرونوکـــې
پـــورته دردېدلي آوازونـــه ســـول
ما لـيده چې اوسپنې به مستې سوې
مـــات به په وهلو کـې هډونـه سـول

ما ليده چې څـرنـګـه د ژوند په نوم
څوك د مـرګي غـېږې ته ورتللای سي
څـرنګــه دســـترې آزادی پــــر لار
خپلـــه آزادي قــــربـانولای ســـي

مـا ليده چې مـاتې ککـرۍ سولـې
مـا لـيده چې ورك يې لحـدونه سول
ما لـيده چې توی سوې بې ګناه وينې
رنګ د چـا برېتونه او لاسـونـه سـول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

واخیستې جونګړې د توپان څپو
ړنګ د خلکو کلي او ښارونه سول
سرې لمبې د توپ له سینې والوتې
اور د چا د هیلو جنتونه سول

زه په غړېدلو سترګو غلی وم
زه د جلاد سترګو وېرولی وم
ما د آزادۍ نوم اخیستای نه سو
زه د مرګ له نومه لړزېدلی وم

ما ویله نه چې زما مری به هم
چېرې د قاتل منګولې ونیسي
زماکورګی به هم چېرته خراب کی څوك
زما انګړ به هم ناولې ونیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

ما ويله نه چې خزاني سپلې
زما د ګلو لښتې رانسکورې کړي
نه چې څه نرۍ څپه يې ووهي
تورې وريځې جوړې باندې سيورۍ کړي

زه د مرګي ببرې دتاړاك وهم
لېرې له ملکونو اړولی يم
زه د ژوند په لته د خپل کور څخه
دلته د پردو غېرته راغلی يم

مه اورئ، زما افسانې مه اورئ!
پرېږدئ، نورې زمازمزمې مه اورئ!
چا چې خپل انګړ بل ته پرې ايښی وي
څئ د هغه چا ترانې مه اورئ!

واشنګتن

١٩٨٤/ /٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه زماغيوراولس دی

دغـه تــورې سـپـيـنې ږيــرې
دا ببــر ـ ببــر لاســـــــونـــه
دا ســرې ســرې دا غــټې ستـرګې
لــه هـيبــتـه ډك مــخــونـــه
دا لـــــه زوره ډکـــــې مــوټـې
د فـــولادو مـــړونـــدونـــه
د فـــــولادو پـه ســيـنـو کــې
غــيــرتــې ډبـرين زړونــــه
دا زيـــږې ـ زيـــږې خـــبـرې
د زمــريـــو آوازونـــــــــه
پـه ســرونـو کـې يــې شــور دی
پـه سينو کـــې تــوپــانــونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دا کړې وړې بګړې به
یوه ورځ سره غونډېږي
تر یو ځو جرګو راوروسته
د توپان په دود خروښېږي
د کلو تړې درې به
بیا په وینو اوبه کېږي
د غلیم په بنګلو کې
هلته بل میوند جوړېږي

جلا لا به را ژوندۍ کې
د اکبر په میخانو کې
درز به واچوي سینو کې
ډار به واچوي په زړو کې
د خنجر عکس به یوسي
جهانګیر ته په جامو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د اورنګ شـــراب بــه ورکـــي
د ســرونــو پــه کاســـو کې

دا تــر پښــو لانــدې قــبــرونــه
دا هــېــر سوي لــحــدونــه
هــر لــحــد يې افتـــخار دی
پکـــې پټ دي داســتانــونــه
دا تـــاريــخ د مـــېـړنـيــو
د نيــکــونــو يادګـــارونـــه
هـــره پـــانـــه يې غـيــرت دی
په هـــر بـــاب کې تــوپـــانونه
دا پـــه وينـــو روزل ســـــوي
دا لالـــه دا ســـره ګلونـــه
دا د غـــرونـــو لـــوړې څوکې
په لــمنــو کـــې لعــلــونــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

يو د بل په غېږ اغوستي
لاړ پر لاړ پيېلي غرونه

دا وطن د عقابانو
دا ځالې ده د بازانو
دا خيبر دی دا شمشاد دی
قتلګاه د پړنګيانو
دا سرکښه دا مغروره
عزرائيل د دښمنانو

هر سيلاب يې بت شکن دی
هره دښته يې ميوند دی
د توپانه ډکې وربځې
هر يو څاڅکی يې هلمند دی
هر وړوکی يې دريا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

اپـــریـــدی دی کــه مـــومـنـد دی
پکــې غـــورځـــې د پـــلار وینـــه
د مـــیرویس نیکـــه پیـونـد دی

دا مـیـونـد ـ مـیـونـد دښـــتونـــه
دا هـلـمـنـد ـ هـلـمـنـد رودونـــه
لـــه غـــیرتـه ډکـــه مـــېـنـــه
دا اتـــك ـ اتـــك ســـینـدونـــه
په څــپــو کــې یــې رزمــونـــه
پــه هـــر مـــوج کـــې سېلابونـه

دا وطـــن د زمـــــریـــــو
دا هـــېـــواد بــه آزادېـــــږي
دا د مـــست پـښـــتون اولـــس دی
دا پـــه وینـــو کــې غـــورېـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

په دې جنګ کې يې پلار مړ دی
چې میدان وینې مستېږي
هیبت پروت دی دې لاسو کې
زولنې ځینې بېرېږي
دا يې زېرى د طغیان دی
لا سبا توپانې کېږي

بیا به ګرم کې بزمونه
بیا به خپل کې دا دښتونه
بیا به سور دستمال تر ملا کي
بیا به تاو کي چنګ بریتونه
له آمو تر آباسینه
سره یو به کي موجونه
کې به ناځي ښکلې پېغلې
سپینې لېچې سره لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کـــې بــه ځـــي کــاروان د اوبـــو
ور آزاد بـــه وي مـــــزلـــونـه
کــوچـــۍ ښــکلـــې بـــه وراخـلي
تر ســـالـــو لاندې ګـامـــونـه

يـــوه ورځ پـــر دغــــه ځـمکـه
پــه هــمــدې تنګـــو دروکـــــې
د آمـــو مـــستـــو څپـــو کـــــې
د اټــك د ســـيـــند مـــوجـــو کـې
تـر هـمــدغــه آســمــان لانـــدې
د هــمــــدې خـــاورې دښــتو کې
د بـازانـــــو لــــه ځـــالـــيـه
د عـــقـــاب پـه آشـــيانـــو کـــې
د پړانــګانـــو پـه کــورو کـــې
د زمـــريـــو پـــه زانګــــــو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د همـــدي غـــرونـــو لـمـن کې
دغـــو ورانـــو خـــرابـــو کـــې

د سـکــــندر لـــېچـــي وې مـاتـــې
د چـنـګـېـــز پـــر کـور نـــاورين ؤ
د اورنـګ خنـجـــر يې پـــڅ کـــې
د بـابـــر زړه پـــه غـمـــګـيـــن ؤ
د فـــرنګ توپ يې خـامـوش کـې
د بـابـــا زړه يـــــې لا شـــــين ؤ
هـــره تيـــږه يې پـامـــــــير ؤ
هـــر لـــښـتي يـــې آبـاســـين ؤ

دغـــه شـين آسـمــان شاهد دی
دغـــه سـتـــورو هـم لـــيدلـــو
دغـه لـمر، دغـــه سـپـوږمـۍ وه
دغـــه وربـــڅـــو هـم کـــتلـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د سبا د جنګ په طمع
مور دا نن لا خرو ښېدلو
د سرونو بازار تود ؤ
مستانه باندې ورتللو

بیا به ګورئ بیا به وینئ
پردې ځمکه قیامونه
زندانونه به ماتېږي
ترې راوځي به مړونه
شخې - شخې به شملې وي
تور ببر - ببر برېتونه
د ملالې د ننګ چیغې
پر دښمن باندې تاختونه
بریالي به را روان وي
د نېزو په سر، سرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیـــا اخـــــتـر بــه وي د فـــتـحې
پـه ســـرو وینـــو ســـره لاســـونه
نـــړوي بـــه ســــوځــــوي بـــه
د زاړه دښـــمــــن قـــصــــرونـــه
هـــیبتـــي نـــارې بــــــه واورئ
لـــــړزوي بـــه آســمـــانـــونـــه

بیـــا بـــه دا آســـمـــان شـــاهـــد وی
زمـــوږ د فـــتحې د جـــشـنونـــو
خـــم بـه ســـر پـــه ســـر تشـــیږي
د مـــســتانـــو بـــه جـــامـــونـــو
غـلـیمـــان بـــه فــــراریـــږي
د ایمـــــل بـــابـــا د غـــرونـــو

څـــو چـې غـــرونه وي پـر ځمکـــه
څـــو سیـــنـدونــه لا بـــهــــیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

څـــو مجـــمـــر د آســـمان تـــود وي
د جـــهـــان پـر مـــخ ځلـــېږي
څو چې وريځ پر آســمــان ګــرځــي
څـــو چې ځاځکــي تــرې تـوئـېـږي
څـــــو په نـــوم انـســانـيـت وي
د بشـــر پـــه نـــوم يـــادېـــږي
د پښـــتون قـــام بـه ژونـــدی وي
او هـــمـــدلـــته بـــه اوســـېږي
دغـــه زمـــا غـــيور اولـــس دی
دغـــه زمـــا تـــوپاني قـــام دی

کابل

۱/۱۹۷٤اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ساقي پرون د مستۍ لاپې کړلې
ما د خمار له ترخو شپو ژړله
دوی مستېدل ما د سبا د وېرې
د دوی پر تشو پيمانو ژړله

دوی له طلوع سره فالونه کتل
ما د غروب خونړۍ سترګې ليدې
دوی د جنت په کيسونه مړېدل
ما د دوزخ له کړاوو ژړله

دوی د خيالونو سمندر کې لاهو
ما يې څپو کې نهنګان وليدل
دوی د آرام ساحل غوټې وهلې
ما له سرکښو توپانو ژړله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

دوی لـه نــوبـتـه رقـيـبـان وايســتل
په بـربادۍ يې پيمـانـې پـورته کـړې
مـا د زخــمـي ښـامـار د قـهر سترګې
لـيدلې ځـکــه مـې ورو - ورو ژړلـه

ملګـرو زمـا د مـيخـانو مـلـګرو!
زمـا د خـمـونو د جـامــو مـلـګرو!
سبا هـوښـيار اوسئ مستي به نه وي
سـاقي بـه نـه وي پايکوبي به نه وي

کابل

۱۹۷٤/ مارچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنار

ساقي غاړه مې راوړې
په زنار يې زينتي که
د ګناه په سيلابو مې
دوړخونه توپاني که

په خمار کې لاهو سوی
په مينا مې آسماني که
د مستيو په بقا کې
دا لنډې ژوند را فاني که

ساقي نن مې لاخړوب که
سبا هر څه چې پېښېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

لــکــه زمـوږ چـې زاهـد هـېـر دی
دده زمـوږ ګـنـــاه هــېـــرېـــږي

راکـــوه يـــې چـــې چـښـــو يې
دا ورسـتـۍ پـيـالـــې د مـيـنـې
دا د تـــاك د زړګـــــی ويـــنـــه
د شــــرابـــو ډکـــې پـيـنـــې

دا د نـــــن رنــــدان کـــه نـــه وه
هـــم بـه خـــم پـــر خـــم تـشـېږي
د زردشـت د مـــــذهـب اور دی
دا بـــه سـر پـر سـر بـلـېـږی

راکـــوه يې چـې مـــســـتـــېږو
پـــه مـسـتـۍ کې مـو هـسـتـي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

مور د موج په اور ژوندي يو
په آرام کې مو نيستي ده

د رندانو په آئين کې
د ساحل غوټې ورې دي
د بحرونو توپانو کې
د اوږدې بقاء شپې دي

د هغو شپو په طمع
د بد مستو حريفي ده
هستي سا زه بد مستي ده
نيستي سوزه پايکوبي ده

کابل

۱۹۷٤- سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه شین آسمانه !

وایـه شین آسمانه تاکـوم بـل چېرته لیدلی دی
داسـې ارادې چـې تـوپـانـونـه خـپـلولای سـي
داســـې اولســـونه چې ســیلونـه ایـلولای سـي
داسې کـلـك سوکونـه چـې ټانکونه اوبولای سي

دغســې سینې چې فلکي سېلاب راګــرځــوی
دغسـې طغیان چې یاغي سوي سېلابونه خـوري
دغسې نــاره چـې اسـرافـیـل ورځــخـه ورېږدی
دغسې قیامت چې دوږخونه خوري،اورونه خوري

داسـې پهلوان چـې د قـــدرت زولنـې وشـلـوي
طلـــسم دپـېـرېـو ماتوي لا قــانـع کـېـږي نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ته يې د قرن اهريمن په ننواتو ځي
دی لکه زخمي زمری غرومبېږي آرامېږي نه

وايه شين آسمانه تا کوم چېرته اورېدلې دي
داسې حماسې چې افسانې باندې رنګينې سي
داسې کلنګي عزم چې هسکې څوکې کوزې کړي
نکل دفرهادچې ترخې شپې باندې شېرينې سي

کله دې د قهر چيغو چت رالړزولی دی؟
اور دانتقام دې د چا سترګو کې ليدلی دی؟
داسې څوك لرې چې يې مرمۍ پښتوته سجده کوي
کله دې د مرګ پر پوله هم څوك ازمويلی دی؟

تا کله نمرود پخپل انکار کې سوځولی دی؟
بل د آزر زوی دی پردې ځمکه زېږولی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دغسې فرعون چې دآسمان په لور لښکرې وړي
تا کله پر ځمکه پرې ایستلی ژړولی دی؟

وایه شین آسمانه! ته هم کله لړزېدلی یې؟
کله د چا غږ له درانه خوبه پاڅولی یې؟
کله دې سېلونه په لمن کې یاغي سوي دي؟
کله د سرکښو تماشې ته کښېنستلی یې؟

کله دې دا غرونه دا لاښونه ازمویلي دي؟
کله دې د قهر خرخښې پکې کتلي دي؟
هره پاڼه توره هر یو کاڼی یې سکروټه وه
بیادې غوځ سرونه د سر کښو هم شمېرلي دي؟

ستاخوبه په یادوي چې د لوړو غروپه څوکو کې
ښاځکې یوکېدله ترې نه جوړلوی سیلابونه سول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وغورېدې پـر ښې د قدرت بېړۍ يې ډوبې کړې
تندر سو، باران سو، توپاني يې کړلېچونه سول

ستا خوبه په يـاد وي د مـلالـې ميوندۍ چيغې
سـتا خـوبـه يادېږي درېدي او تـورپېکۍ کيسې
هير خوبه دې نـه وي چې دا غــرونـه زلـزلې لري
هېـرې خو دې نه سوې لـوګر ۍ اوخيبرۍ کيسې

اوس دې زړه ته لوېږي چې داتورې توپاني پرېښې؟
اوس دې زړه ته لوېږي چې داتـورې پولادي دړې؟
ورسي دچاپښوته اوښکې تويې کړي سجده وکړي؟
ټينـګې نافـرمـانـې دا سـرکښې پنجشېرۍ تړې

وايـه شـين آسمانه! تا کـوم بل چېرته ليدلي دي
داسې اولسـونـه چې سېلونــه ايلــولای سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

داسې ارادې چې تـوپـانــــونه خپلـــــولای سي
داسې کلك سوکـونـه چې تمانکـونـه اوبـولای سي

کابل

۱۹۸۰ـ اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرنګه هلمنده!

ځــرنګــه هــلمنده زمــوږ د چيــغو زور دې ولـيـدی؟
ويښې دې ځپې سوې ساړه څاڅکي دې اورونه سول
مستې دې سوې غـاړې د کــلونــو لــه خمــار څخه
ختــم دې خــوبــونــه سول سر کښه دې مــوجونه سول

واغــوستــل ژونـــديــو کفنونــه د مـــرګي پــه نــوم
وښــورېـدې شنـختـې را ژوندي مــو لحــدونه سول
راغــی د تــاريــخ د حــوادثــو تــوپـــانـــي بڅی
ډک يــې د دښــمن لــه ککــريــو ګـړنـګونه سول

ځـــرنــګــه هــلمنـــده دا اولس د ايلېدلــــو دی؟
ځـرنـګــه هلمنـــده دا تــــوپان د ګرځېدلـــو دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زوی د حـوادثـو حـوادث یـــې زېـږولـــــي دي
ووایــه زمــان تــه دا رسـتم د غــوزارېدلــو دی؟

نـه مـې درتـه ویلي چې ژونـدي بـه مړه اوروبه سي
څاڅکي بـه یـو کېږي څینې جوړ به سیلابونـه سي
یو به سي، راویښ به سي، قوي به سي،رهي به سي
مات به زندانونه سي خپلواك بـه اولسونـه سي

نـه مـې درتـه ویلي چې شاهد بـــه آسمانونه وي
ژونـد بـه وي، بـری به وي، د فـتحې به جشنونه وي
تنبـتـي بـه، پـتېږي بـه مېلمـه او کوربانه رهــزن
موږ بـه یـو قـاضي بـه وي د عدل به حکمونه وي

بـیـا بـه تــه شاهــد اهـریمن د پــــرزېدلــو یې
بـــیـا بـــه تـــه شاهـد د نمـرودانــو د سوځلـو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بـيـا بـه د کـرمـلــېـن د سپيو کوکي اورېـدلای سي
بيـا به ته شـاهد د انتــقام د اخيـــستلــــــو يې

بـيـا بــه تــه شاهـد يــې چې آزاد به دا دښتونه وي
بيـابه تـه شاهد يې چې خپل کړي مو داغـــرونه وي
شپون به وي، شپېلۍ به وي، رمې بـه وي شنبلۍ به وي
پلنې به کېږدۍ وي پکــښې بل بـه زمــوږ اورونـه وي

ښــرنګه هلمــنده زمـــوږ د چـــيغو زور دې ولــيدی
ويـښې دې خپې سـوې ســاړه ښاښکی دې اورونه سـول
مستـــې دې سوې غــاړې د کـلونــو د خــمار ښــخـه
ختم دې خـوبـونـه سول سـرکـــښه دی موجـونه سـول

کراچـی - ۱۹۸۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــزان

زه هــم شــور د خـــرابـــات وم
زه هـــم ســوځـنـده لـــمــبــه وم
ډېرې اوښکې مــې ژونـدۍ کـړې
زه هـــــم ویښــــه هــنــګامــه وم

زه هــم ژونـد وم د بـــــزمـــونو
زه هــم رنــګ وم د ســـــازونــو
زه هــم بنـګ د پـــیـــمـانې وم
ښــکـلــی لاړ وم د اورونــــــــو

مــاهــم تــش کـړلـه خـمـونــه
مــاهــم مــات کـړل ګیلاســونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ما هم نوش د شوندو اورکړ
ماهم توی کړله خالونه

ماهم تاوکړی د چا ځونې
ماهم واخیستی مچکې
ماهم وشکول ګلونه
دوې منګولې مې کړې ډکې

ماهم لوخې کړې پیغلوټې
ماهم وشلول لاړونه
ماهم بنخ کړل ګناهونه
ماهم وکړل اورونه

ماهم ستړې میخانې کړې
ماهم سپینې تورې شپې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

مستول مې ژوندی لاره
ماهم ویښې قافلې کړې

موږ هم ومسل سباته
موږ هم رنګ کړل غروبونه
موږ هم روڼې اوږدې شپې کړې
موږ هم تور کړل خلوتونه

موږ هم مستې کړې ګل ځانګې
موږ هم وسپړل ګلونه
موږ هم ویښې ترانې کړې
موږ هم وتخنول زړونه

د هستۍ مسته بیړۍ مو
ناګهانه توپانې سوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د امـــيــد فـــردوســـــي لاره
شـيـطانـي سوه، دوږخـي ســوه

وغـــوتېـيــو تـــه مـــوسيـخ ســول
د خـــزان وحـــشــي بـــادونـــه
پـــه ګلشن کـې مـو شـروع ســول
د خر مســـتــو پـــايــکوبــونـــه

سره بـــلا ســـوه را نـــازلـــه
پـــر صـــفـــونـــو د يــــارانـــو
د کمون طـاعـون تـــبـاه کړل
مـحـفـلــــــونـه د رنـدانـــو

کابل - ۱۹۷۹/فبروری

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاشکند لـــــــور

د تـــاشکـــنـد لــوري ښـــکلې اوزبکې
پــــه حــسـن حــورې ښــایستې ملکې
لکـــه پــه ګلـو پـوښلي لـښـــته
پــر مـــلا غبرګېږي، راپورته کېـږي
ډکــه لـــه مـهـره، ډکـــه لـــه نازه
چاتــه مسکی شي، چـاتــه خـنـدېږي
لکـــه پـــه غـــره کې سهاری زرکـه
پـر لاري دروسي تـــه وانــــڅـېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

تـــه وا رقصـــېـــږي، تـــه وا ګـــډېـــږي
تـــه وا غـوټۍ يـې دا اوس غـــوړيــږي

چـېـرې بــه زوړ کــې دا ښـکلی حسن؟
پـــر چا بـــه تـاو کـې نـازك لاســـونه؟
څـوك به دې زبېښي دا سورکۍ شونډې
څـوك به دې لـخ کـې داسپين ورنونه؟
څـوك بـه دې سـتايي داهوسۍ سترګې؟
څـوك بـه دې تاو کـي دا تـــورې څونې
پـر چـا بـه پلـــورې د نـــاز کـتنـې
دا کـــږې وروځـــې داســترګـــې بـــونې
دا نـــرۍ غـــاړه، دا جـــګـــــه ونـــه
دا کـــږيـدني پـــــورتـــه کـــيـدنـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

تــه هم پـوهـېـږې چې ښـایسته یې؟
تــه هــم پوهېږې چې افسانــه یې؟
تــا هــم سوځلي د چــا خـوبـونـه؟
تــه هـم اورونــه، تــه هـم لمبه یــې؟

کـاشکــې چې روغ وای ستـا وزرونه
کــاشکې چې مات وای دا قفسونه
چې الـوتلای، پـــورتــــه کېـدلای
چــې پــې کــول دې لــېــرې مزلونه
تــا خــرخــولای، مـــا رانـیـــولای
د بــورو ســتـرګــو بېـده نــازونــه
افـسـوس چــې نســته د نــجات لارې
بېـځـایــه سوځـې تــــنها ویلـېږې
رښــا دې نــه کړل خــپـل خلوتونه
د څــو نـــاکســو پــر کــور بلــېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کـاشکـې چـې تـله وای چې الواته وای
چـېـرتـه چـې زه وای او هلته تـه وای
مـا پوهولای چـــې بنـایـسـتـه یـــې
مـا دربنـودلای چـــې بتخـانـــه یـې

تاشکند

۱۹۸۰- سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګروبه کلا

په لویه لارکې د شیلی تر څنګه
ګروبه کلا د تورو خونو سره
د زماني د سیلابونو شاهد
د شوریدلو دیوالونو سره

دا له پخوا څخه هیر سوی کورګی
دورکو مینو داستانونه لري
دا د مستی دا د خمار دنیاګی
څه ناویلي شان رازونه لري

د پیمانی د څنډي مات توکری
د ګناهونو خاطري يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

تیاره کــونجــونـــه يې د رمزپه ژبـه
اوس هــم سيــنه کې ولـولې پـــاروي

د دې کــلا پـــه هـره خونه کې بــه
سپیـــنې سینې چا لخـې کړی نـه وي
د وحـشـی مــینې په بېرحـمه حـملـو
به يې غــابنــونـه پرکبنې کنبلی نه وي

دلتـه به هـم څـه غــتـو بـورو سترګو
د چــا لــه سـره عــقــل وړی نـــه وي
نـــازکـــو ګرمـو پستـو شونډو به هم
زړه او کـــوګـل ورسـوځـولـی نـه وي

داوبنـــتـو رااوبنـتلـــو زګـبـــروی
د چـــا احساس لېونی کړی نـــه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د لېوني هوس بې صبره پنجو
د چا ګرېوان هم ورځيرلی نه دی؟

دلته به هم تاوده پاسته ورنونه
د چا په غېږکې لوبېدلی نه وی؟
سپوږمی به هم په غلي غلي راتلو
د خلکو پټې لځې کړی نه وي؟

د شهوتي توپان بدمسته څپو
د چا سينه طغياني کړې نه ده؟
د غلا کتنې بېرندوکې مينه
يو وار ناڅاپه ياغي سوې نه ده؟

د ځوانی بنګ د ساقي سپينو لاسو
له لارې هم څوك اړولي نه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چا چې خبرې د ګناه کولې
دوی په کټ کټ باندې خندلي نه دي؟

پر بيدو شونډو د مچکو چپاؤ
څوك له خواره خوبه ايستلی نه دي؟
د خوبه ډکې بېرېدلې سترګې
د هوس غېږې ته ورغلي نه دي؟

د دې کلا له هرې رنګې سره
د چا بېباکه هوسونه ښخ دي
د ويلې سويو سوځېدلو شمعو
په شاهدۍ باندې عشقونه ښخ دي

دې کنډواله کې ګناهونه کېدل
د ثوابونو ځنځيرونه شلېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ځو د جهانـــه بې خبـــرو مـــستو
د حـسن ښارتــه تــاړاکـونــه وروړل

شیلـــه هغسې لابـــاړاسکي وهـــي
تندر هـغـسـې لا غـــړومبیږي ورتـــه
د هېرو سویـــو لحـدونـــو تـــرڅنګ
لا له هـغـسـې زرغـــونـیږي ورتـــه

خـــو لـــه کلا ښخه نغـمې نـــه راځـــي
د پټې مینې زمـــزمې نـــــه راځـــي

کابـــل

۱۹۷۵/جون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمان

د ژوندون بېړۍ لاهو ده
د زمان په توپانوکې
د مرموز هدف پر لوري
په ناپایه طغیانو کې

د هستۍ په نوم نیستي ده
د نیستۍ په نوم هستېږي
نابلده یې مسیر دی
تکرونه خوري تېرېږي

هم وحشت لري په غېږ کې
هم پر مینه مین زړونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

د افق خونړېزه ژبه
د طلوع سپین پیغامونه

پکښې هر څه ناروا دي
پکښې هیڅ ناروا نه دي
څه بېړۍ څه یې سفر دی
دا پر کومه خوایې تله دي

څه ناپایه سفرونه
څه ناکامه کاروانونه
د جرس په ماته ژبه
د ژوندون بېده رازونه

څه غروب څه خوني وړانګې
څه آسمان څه تنورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

څه له اوره ډکې وربخې
د انګار په زړه کې غرونه

څه د وینو ډکه غېږه
څه ناترسه سوغاتونه
څه خاموشه جلادي وه
څه د قهر درمندونه

څه مستي څه مکېزونه
څه ساقي څه ډك خمونه
څه ګناه څه دوږخونه
څه شېخان څه عذابونه

څه محشر د عشوه ګرو
څه لوخ سوي سپين ورنونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

څه غمزې څه څواني مينې
د نازونو چپاوونه

څه بيباکه هوسونه
څه رټلي پاك عشقونه
څه ښايستي روښانه ستر ګې
څه کاته څه مست رمزونه

څه نيمګړي آرمانونه
څه د اوښکو سېلاوونه
څه نامراده د غم کړېږي
څه بد بخته منزلونه

د سينو په قفسچو کې
خاموش سوي اميدونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د لحد په زندانو کې
بیده سوي دي څه زړونه

څه حسنونه دلته ښخ سول
څه عشقونه تباه کېږي
څه ښایستې سترګې سوې پټې
څه د سوز اوښکې ورکېږي

څه زګېروي د چا له یاده
وچولی د زړه وینې
د چا سپینې ورځې توري
د چا توري شپې سوې سپینې

څه د شور پیمانه زړونه
څه له اوره ډکې وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د احساس ژبې ګونګۍ سوې
چا سنګسار کړې پاکې مینې

څوك له رازه سره ښخ سول
چا نیمګړي څه ویلي
چا د اوښکو ډکې سترګې
یو وار شاته اړولي

څوك په هر څه باندې پوه سول
چالا هیڅ نه وه لیدلي
چالا څه شکوه کوله
څوك په ډکو زړونو تللي

څومره دلته خندېدلي
د نسیم د غېږ ګلونه
څه غنچې نیمه خوا سوي
څه خزان څه یې بادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ځومره سترګي قهرېدلي
ځومره نورې سوې نمجني
څه لاسونو کړلي وراني
د آرزو د سوماپيني

څه مجنون دښتونه پې کړل
څه فرهاد سوري کړل غرونه
څه لاسونه ګناه کار سول
ځومره وځورېدل زړونه

څه سکندر څه لېونتوب ؤ
څه سرکښه مست آسونه
څه تاړاك څه پايکوبي وه
څه د زغرو توپانونه

څه چنګيز څه ناتارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

څه وحشت سوي ښارونه
د حسرت په کنډ والو کې
پرې سرونه مات هډونه

زمان هر څه سره یو ړل
د آرامي نرۍ خولې نه
د ژوندون وروستي پړاوته
د رازونو خزانې ته

هلته هر څه خاورې کیږي
هلته هیڅ شکایت نشته
هلته تول سره خپل دي
هلته هیڅ ملامت نشته

کابل - ۱۹۷۷/مارچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

چې د وينښې نرۍ سترګې
د تاريکې شپې کوربه سي
د ډيوې لمبه خاموشه
پرې تياره ماښاميلمه سي

د ساقي په پيمانه کې
نيښتېځلې اور ختمېږي
د مستۍ له تاوده بزمه
چې خروب حريف ستونېږی

د مينا په وروستۍ او ښکو
چې خمار زړونه او به سي
چې وروستۍ پيالې شرنګېږي
او د کوچ نغمه توده سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

چې جهان په پتهو سترګو
په خيالي تال کې زنګېږي
د خپسي توره غېږه
د رڼا پر سر خپرېږي

تر يو لنډه مزلګي وروسته
قافله پر تمېدو سي
چې ايلچي د سبا راسي
او د نن جنازه يوسي

هلته لېرې په يو کونج کې
نو نرۍ لمبه بلېږي
د هوس له ښکلي ښاره
يو پرديس پکښې اوسېږي

د قلم تر خوله راباسي
د خوږ من زړه فريادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د سینې په قبرستان کې
ښخوي ځواني عشقونه

له ثوابه یې پر هېزدی
له ګناه توبه ګار سوی
هم زاهد ورته په قهر
هم له بزمه چاترتلی

کله روڼې اوښکې
پر نامراده ګرېوان توی کې
نړوي د ژوندون خونې
د قبرونو ښنختې بوی کې

په دې نرمو - نرمو ګوتو
نړوي د سکوت غرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د نازك احساس پــه تــال کــې
ســوروي نـــــوي ســازونـــــه

د رنــګین افــق په خــوله کې
ورکــوي د زړګـــــی ویـــنـــې
د شــفـق لــــه مـــخه اخـــلي
د هــوښــیارۍ مســتــی پیـنې

د الــه ځــانــه ســــره سوځي
په تیـاره کـــې چـې ویـلـېـږي
کـه شاعر نه دی، نـو څوك دی
چې زګـــېــروی یـــې رار سـېږي

کابل

۱۹۷۷/۱اپریل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر مغان

پیرمغان د میخانې په کونج کې
پرون میخوورته ورو ـ ورو، ویله:
دمستۍجام یې وګرېوان ته توی سو
پاس یې د سترګو تر کونجو کتله

جام د جمشید، خم د سوماکه نه وي
خو دا ویجاړه میکده خو لرو
سپینې سینې بنګك او نڅاکه نه وي
خواږه یاران توده نغمه خو لرو

که دا زړې نغمې مو نوې نه کړې
که دا ویجاړې مو آبادې نه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کــه د غــوټــیــو د سپرلو په نـــوم
خــزانــي تندې مــو برباد‌ې نه کــړي

نو دا ویجــاړه میکــده بــه نـــه وي
خـــواره یـــاران تــوده نغمه بــه نه وي

کابل

۱۹۷۵-جون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه شاهد وم

مابه لیده چې دباغوان په لاس غوټۍ زمولېږي
مابه لیده چې دساقي په لاس خمونه رنګسول
زه د جامونو د لوټلو شاهد
زه د غوټیو د زمللو شاهد
د میکدې د ورانولو شاهد
ما د دې بڼ د بوټې - بوټې لانبېدل ولیده
ما به سپرلي کې دزاغانو پایکوبونه کتل
ما دنسیم په غېږ کې زېړی دخزان اوریدی
ما د بلبلو ځوانیمرګې نغمې
ماد ګلونو چپاوسوې وږمې
ما د پیمالو ارزوګانو زګېروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ماله وحشته رېپېدلي زړونه ټول ولېدل
راويښوئ مې ولې؟
راپاڅوئ مې ولې؟
دا ږغوئ مې ولې؟

۞ ۞ ۞

ما به لېدل چې د زمان توپان وهلی بېړۍ
د ګردابونو طلاطم کې ړنګه بنګه خوځي
د څپو غېږې ته ورځرمه سي ډوبېږي پکښې
د جاله وان له نامرديه څخه
د دې ظالم له بېباکيه څخه
بېړۍ له پرښو سره وجنګېږي
د غرقېدو له وېرې ټوله بېړی وال چيغې کړي
څوك د بېړۍ تياره کونجونو ته له وهمه ځغلي
مال او اولاد هېروي
د ډيوې څنګ ته له قاه قاه سره غابنونه برېښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

دا جاله وان دی ظالم
زه یې خندا پېژنم
د دې لېوه سره پخوا هم څه آشنا غوندې وم
ماهرڅه ولیده، خو هیڅ مې لاویلي نه دي
زه د بېړۍ د ډوبولو شاهد
زه د توپان د خوځېدلو شاهد
ماله آرام ساحله تېښتـه لیده
زه په لوی لاس د غرقېدلو شاهد
را وینبوئ مې ولې؟
را پاڅوئ مې ولې؟
دا ږغوئ مې ولې؟

❁ ❁ ❁

ما به لیده چې د غوغا د چوپېدو د پاره
سپینې آبدارې تورې څه په بې آبۍ سرې کېږي
تر یو څو سووکرږو ورو سته څه کمزورې چیغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وروستي نفس د زولنو په شرنګهار کې ورك کي
یو لا لهانده زړه آرام غوندې سي
یوه سینه د هدیرې په رسم
یوه کوچنوټې قفسچه کې هلته
یو لوی جهان لره مکان پیداکې
یوه نرۍ شانې لمبه تورې تیارې ته دړومي
دا بدي سکوت په غبر کې حرکت ډوبېږي
څوك د ژوندي مرګ په ارزو د ګولۍ لارې څاري
څوك بیاد مړه ژوندون بقأته له ایمان تېر سول
زه د زګېروي د چوپولو شاهد
زه د ترټلو د لوټلو شاهد
ماتا ړاکونه چپاوونه لیدل
زه د سرو څاڅکو تویولو شاهد
را ویښوئ مې ولې؟
را پاڅوئ مې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دا ږغوئ مې ولې؟

❁ ❁ ❁

مابه لیده چې د جلاد په وینو سرو منګولو
ما به لیده چې دلېوانو د څیرلو وهم
خلك د ورورپرجنازه نڅول
خلك په ډکو ستونو وخندول
ما به لیده چې څوك د مینې د لرلو په تور
ولې سنګسارسو، ولې ټولو ګناه کار وباله
ما به لیده چې خلکو لوی- لوی ګناهونه ستایل
هرچا چې ښې منګولې سرې کړې قهرمان قبول سو
دلته قاتل قضاته نه کشېږي
دلته چې سر وهي سردار یې بولي
دلته د سرو لاسوپه نوم عبادتونه کېږي
سجده هغو ته ده چې زړونه یې سینو کې نسته
زه بې ګناه ګناهکاران پېژنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مښه

ما ګناهکاره جنتيان وليدل
زه د پايکوب د سرکوبونو شاهد
زه د قاتل د سرو لاسونو شاهد
چاد منبر پر سر ګناه ستايله
خود ثواب د سنګسارونو شاهد
څوك چې زرګونه قتلوي خلك بيعت ورکوي
هغه چې وينې پاکوي، هغه دوږخ ته درومي
د ګناهونو د تميز پر ميدان
د دې نړۍ د عدالت شاهد يم
راويښوئ مې ولې ؟
راپاڅوئ مې ولې ؟
دا ږغوئ مې ولې ؟

۞ ۞ ۞

پرپړدئ چې هرڅه په سينه کې ولحد ته يوسم
د شعر ژبه مې ګونګۍ ښه ده پرې سوې ښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

په سترګو وینم خو چې نه یم ګرېدلی بنه دی
دلته لیدل او کول بنه دي څه ویل کفر دی
په رڼو سترګو ژوندي ډېر اوسېږي
خو څوك چې ژبه لری سر نه لري
دلته لاسونه پرېکېدل ژبې يې هم غوڅې کړې
خو سترګورو هرڅه ولیده ګونګي پاته سوه
زړه ته مې نه لوېږي چې زما د ژبې دوه بخري
د کلو پوړندې تازه کي انګارونه جوړکي
زه د انګار خاموشول نه غواړم
خو د چاوور هم بلولای نسم
څوك له بخري د اور طمع لري
زه يې سکروټې لرم ځان په سوزم
پرېږدئ چې وسوځېږم
پرېږدئ چې وکړېږم
چېرته به زه هم د ويلوپه تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د دې لیدنو د ویلو په تور
د ژبورو په دود خپله سزاګۍووینم
زما په مرئ باندې به هم د چامنګولې سرې سي
راویښوئ مې ولې ؟
راپاڅوئ مې ولې ؟
دا رغوئ مې ولې ؟

کابل

۱۹۷۷ - سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به شهید یم

ګرانې یو ورځ به مې د قبر سرته وینې ژاړې
زه به شهید یم رشتیاسوي به وي ټول خوبونه
راته زنګېږي به د فکر په دریاب کې لاهو
او دریادېږي به نامراده د ځوانۍ خیالونه

ما د واده په شپه لاغاړې درته خلاصې کړلې
ماویل لنډ دي زمونږ د مینې او خوښۍ مزلونه
زه د ناپایه جنګ لښکر ته برتي سوی یمه
زه د ګولۍ لارې څارمه، ګولۍ زما ګامونه

درته یادېږي هغه زمونږ دکلي ښکلې ناوې
چې د رستم شهید پر قبر باندې وغوړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا يې لاسونــه پــه نکـريـزو لا يې تلي سرې وې
چي بيادبخت لـه بيـده ټالــه څخــه وغورځېده

درته يــادېږي هغـه بلـه ببـر ســرې کـونـــډه
چې لېونــی غــوندې به ګرځېده په کلي کـلي
هغـه يکړ مجاهد زوی يې چې په بم کې والوت
چي غبـرګې لونې يــې اورونـــو دنیـپام سوځلي

زه بـه هم نــن وي کــه سـباوي ديــارانـــوســره
دابدي سکــون پــه غېږ کـې زنګېــدلی يمــه
مابه هـم يادکـي يو څو ورځې دمورچل ملګري
نــوربــه يوازې ســتاپر شونډو اوسېدلی يمه

ګراني زمــا زوی بــه پــه لــمبه دانتقام لويوې
ورتــه بــه وايــې چــې روسانـو دې دی پلار وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

په الاهو بـه يې تـازه کـې د غـضب اورونــه
څو چې دوږخ کي غلـيمانـو لـره کـوراو کلى

د ابــا قبرتـه يې راولــه خالـپوڅـو لــره
او هره شپه ورتـه کوه د ګوډ غــازي"۱" نکلونه
چې بـې وطـنه بلــه هيــڅ ليلاو نـه پېـژني
دوينو څاڅکو ته يې ورکـه ميـوندي اورونــه

زمادزوى نوم به يا "شېرشاه"يا"خوشالخان"راايږدى
په غوږکې ورکه د"مېرويس" او"احمدشاه"نومونه
چې زما لـه مســته کندهـاره بې خبره نــه سي
سنګر،سنګريې هره لويـشت په وينو سره دښتونه

ګرانې يـو ورځ بـه مې د قبر سرتـه ويـنې ژاړې
زه بـه شهيد يم رشتياسوي بــه وي تول خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

راته زنګيږي به د فکر په درياب کې لاهو
او درياديږي به نامراده د ځواني خيالونه

کوټه

۱۹۸۸/۱۰/۱۱

---

(۱) ګوړ غازي د کندهار هغه قهرمان مجاهد او پهلوان شهيد دی چې په کندهار کې داسې غوړ نسته چې د نوموړي له نوم او کارنامو سره اشنانه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ژوند تلاش دی پر مخ تلـه دی
حـرکـت دی، خــوځـېـده دي
د تیـارو روښـــانـــــول دي
سـوځـــیـــده دي ویـلـېده دي

د هستی په مســته غېږ کې
د نـــیستیو هـــیـــرول دي
له ساړه ساحـلــه تېښــته
پــه تــوپـان کې اوسیـدل دي

د ژونـدي تـلاش پـــه لار کـــې
ژونـدی غــاړې نــــذرول دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

هرخـه - هـرخـه پرېښـــودل دي
لـه سـکـوتـــه راوتـــل دي

نــه نشـــه ده نـــه خمـــار دی
نـه خـمـــونـــه تـشـــول دي
لـحـــدونـــه رنګـــــول دي
د مـــحشـــر بـــرپـا کـــول دي

کابل

۱۹۷۹-جولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ښکي

څه تودې تروې اوبه دي
د ګرېوان په لور بهېږي
ابدي سکون ته درومي
له ژوندۍ سترګې بېلېږي

له هر څاڅکي سره مله وي
د مرموز جهان ږغونه
پر آشنا لارو وراخلي
نابلده قدمونه

د کمزورې دنیا ژبه
د قدرت پښو ته ورلوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

د احساس بیده نغمه ده
په بانو رغول کیږي

دا شریکه ګونګی ژبه
هري سترګي ته آشنا ده
دا د هري ميني کور دی
دا د هر نفرت غوغا ده

کابل

۱۹۷۹-جولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګلا

چې په زړه د طبعت کې
هنګامه د عشق برپا سي
د قدرت د ناز له بحره
د هنر قطره جلا سي

چې د حسن د بت ګوتې
د اعجاز بربط آغاز کې
زمزمه سي، ترانه سي
اشکاره د جنون راز کی

چې د رباب د خلقتونو
د احسان پر ځپو راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

په موجونو ګردابو کې
د تحسین ثاڅکي پیدا سي

دا شعر سومنات دی
دا کعبه ده د خیالونو
دا بنایست دی دا بنکلا ده
دا سروش د هنرونو

کابل

۱۹۷۹/سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ

د سکون په ورکه غېږ کې
د مستیو ډوبېده دي
د عدم پر تیاره لاره
د هستیو ورکېده دي

د کاروان په هر رباط کې
مسافر له پښو پاتېږي
دا نیمګړي سفرونه
بې ثمره شان ختمېږي

څوک د ځمکې زنې کېږي
څوک په اورکې سوځل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

څوك پــه مـرګ ژونـدي پـاتېـږي
څوك په ژونـد له چـــا هېرېږي

د زمـــان اژدهـــــــا وخـــوري
يـــو لـــړې د حـــوادثــــــو
د لحـد پــه نــامــه پـرې کـــې
يـــو ډولـــــې د حـــواد ثـــو

کابل

۱۹۸۰/مارچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما شعر

د زمان په هېرو شپو کې
يوه ورکه حادثه ده
د هستۍ په دريابو کې
يوه ترېې زمزمه ده

د خمارې مستۍ خروښ دی
د مستۍ د خمار شپه ده
يو ګونګی شانې فرياد دی
يو خاموشه ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

يو ترټلي اسويلى دى
يو ځپلي خاطره ده
د جنون د اوښکو لاړدى
د باکوس د خم څپه ده

خزاني سرکوب وهلي
ځوانيمرګه هنګامه ده
د يو لېري جرس ږغ دى
نا آشنا غوندې نغمه ده

د مړ ژواندې لمبې کور دى
د بې سازه نغمې شور دى
د شهباز د ماتم رقص
د نيمګړي اوښکى اور دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د ژونـدون پـر بـیــدو کرښو
یـو کــاروان دی د خیـالـونـــو
د شــاهـد پـه خوله داسـتان دی
د ژونـدیــو تـــاراجـــــونـــو

کابل،

۱۹۷۹/سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېمانه به سې

ګوره ښایستي نجلۍ پښېمانه به سې
خوله تر قیامته څوك خولګۍ نه بولي
دا بې انصافه، دا هېرجن خریدار
پرونۍ ښکلې ناوکۍ نه بولي

څوك یې واوښکوته هم نه ورګوري
هغه کتو کې چې رمزونه نه وي
ځای یې د شعر په څپو کې نسته
چې د ځوانۍ پکښې موجونه نه وي

کله چې واوري د زمان پر ګوتو
دا د سېلیو په شان تېز کلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

کلـه چــې وغـــورېـــږي نوې غواني
او تـا تـه پـاتې سي خالـي نکلونـه

نـور بـه دې اوښکې مـرغـلرې نه وي
ناز په دې هم څوك تـوسـولای نه سي
د تـودې غـېـرېږ ګـرمـه مـينـه بـه دې
د چــا اورونــه ســړولای نـه ســي

پر سورکی شونډو به دې ورك تبسُّم
زاړه دردونـــه هـېـــرولای نـــه سي
د بـانـو غـشـي بـه دې پـڅ وي هـلـته
د خـلـکو زړونـه بـه پـیـلای نه سي

پـر سپــیــنـه غـاړه بـه دې توري څوڼې
راتـاوېـــدلای زنــګـېـــدلای نـــه سـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د ناڅاپي کتو يادونه به دي
د چا خوبونه وېښولای نه سي

ستا به هم زماپه شان ځواني تېره سي
ستا به هم ما غونډې مستي هېره سي
ته به هم ياد کې د ځوانۍ خوبونه
په ژوندانه به دې هستي هېره سي

ګوره ښايستې نجلۍ پښېمانه به سې
خوله تر قيامته څوك خولګۍ نه بولي
دا بې انصافه، دا هېرجن خريدار
پرونۍ ښکلې ناوکۍ نه بولي

کابل

۱۹۸۰/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

سوځوئ د مېنې نښې
هېروئ پردي يادونه
رنګوئ د تقوا خونې
ماتوئ د اور خمونه

رندوئ د زاهد سترګې
ورخراب کئ خلوتونه
پرېکوئ د ساقي ګوتې
چې ونه ويشي جامونه

څخوئ مالګينې اوښکې
لمدوئ د ګرېوان لارې
د ژوندون په رمزچې پوه وي
په هستۍ کې نيستۍ څارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

بنــخــوئ ســر کبنــــي هيلــي
ســوځــوئ د اميــد پــلــونــه
مـــاتـــوئ د شيــطـــان د اړي
ورانـــوئ د زاهـــد خـــونـــه

د نـــړۍ لـــه رنـــګـــه تبنـتـئ
په دي رنـــګ کـــي دو رنـــګـي ده
اهـــريـمـــن زيـتـون پـــه لاس دی
دعـــدن نـــګهـــبـانـــي ده

د زقـــوم د زهـــرو څـاڅکـــي
د ســومـــا لـــه بـــوتـــو څـــاڅي
نـــامـــردي نـه ده نـــو څـــه ده
پـــه ډك خـم کـي خمـــار نـــاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

خرقه پوش ساقي سنګسار سو
د مینوش زاهد په کور کې
د ګناه سکروټې سوځي
د پرهېز په ساړه اور کې

ځئ ژوندي کفن په ځان کئ
د هستۍ له غوغا تښتئ
د دوږخ لمبو ته ورکئ
دریاً لستوڼي سکښتۍ

دا د پټې مینې شور دی
دا د لڅې ګناه زور دی
دا د رنګې آروز رقص
دا د تونده اوښکو اور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دا بې رقصه پایکوبي ده
دا بې چیغو بغاوت دی
دا بې میو بد مستي ده
بې کتابه عبادت دی

دا د عقل لیونتوب دی
دا د بنګو هوښیاري ده
د ژوندون جنازه اخلي
په کفن کې بد مستي ده

دا د زړه په غورو واورئ
د مغان د پیر وصیت دی
نن یې نوی خښته کېږدئ
که څه دېر دی که خلوت دی

کابل - ۱۹۷۷/جولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیده خیالونه

هېر که آشنا بېده خیالو نه هېر که
هېرکه آشنا داویښ خوبونه هېر که
هغې چې رنګې سولې ښخې سولې
د هغو هیلو لحدونه هېر که

خدای‌دې که ترنګ مې له ربابه وځي
زړه مستي مې په نغمه کې نسته
خندا بیده سوه اوښکې ویښې سولې
دځواني‌جوش مې په سینه کې نسته

هغه چې وزمولېدې ورژېدې
هغه غوټۍ د یادولو نه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هغــه چــې زړونــه رغــولای نــه ســـي
هغــه نــغــمــې د رغـــولـــو نـــه دي

زه د خـر مستو د سرکوب نیمه خـوا
تـه رانه اوس هم پـایکـوبـونـه غواړي
زه په ژونـدوني ځوانیمرګ سوم دلته
تـه مې پــه وینو کــې اورونه غواړي

زه ســـره ابلیس پر مــخ وهــلی یــمه
زما څـخه هېر سول فـردوسي یادونه
زما څـخه مــه غــواړه تــاوده رګونــه
زمــا څـخـه مه غواړه یاغي خیالونه

کراچی

۱۹۸۱/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خزان

ښکلو منم د زړونو ښکار ته وځئ
خو زما زړه د ښکارولو نه دی
ولاړه مستي،ولاړه ځواني تېره سوه
نور مې احساس د پارېدلو نه دی

تاسي به غواړئ زما په مړه سینه کي
مینه ژوندۍ کړی پکې شور پیدا کړی
غواړئ چي زما په دې ساړه نغري کي
سکروټې ولټوئ اور پیدا کړی

غواړئ چي زه هم د زلمیو غوندي
درسره ونخېږم وخندېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

غــوارئ دا مـات زړګـی مــې وپــاروئ
درســره ومســــــــېږم و ګـډېږم

زما له ربـاب څخه مستي مـه غـوارئ
زما پــه ترنګ کې د خـــزان افسانــه
زه د امـــان لـــه ښـــاره و کـــوچېدم
زمـا هره اوښکــه د توپان اندېښنــه

زمـــا د ربـــاب تـــارونـــه وينـــې ژاړي
زمـا لــه شــهبازه څخــه اوښــکې اوري
زما په نغمه کې د مرګی زګېروی دی
زمـا پـر بستر د لـحد سيوری ښـــوري

زه نــابلـده زه لار ورکــی کـــــوچی
دي کــرېليچو نــومــې ځواني ورکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زه د څــو ورکــو خـــاطــرو نــکلـــچي
په دې تیارو کې مې هستي ورکه کړه

نـــور د پـــاولـــیـــو شـــرنـــګهـــاري سـره
خـــبرن لستوڼي غــورځولای نه سم
د مرګ غبار مې ژوندی لمر پټ کړی
پـر ځـــنـــګـــدن یم نـخـېـدلای نـــه سم

ښکلو منـم د زړونـــو ښکـار تـه وځئ
خــو زمـا زړه د ښـــکـارولـــونــــه دی
ولاړه مستـي ولاړه ځـواني تـېــره سوه
نـور مـــې احساس د پـــارېــدلو نه دی

کابل

۱۹۸۰/سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیند لور

يه د سيند لورې غـنم رنګـې نـجلۍ!
مـړ ژواندی زړه مې تخنولای نـه سـې
زه خو دسـپينو انـګـو مـين يم
تـه مـې احساس راويـښـولای نـه سې

نـه دې پـر لـنډه زنـه خـال وهلی
نـه دې پـه غـاړه امـيـلونـه ښـکاري
نـه دې خپرې پـه نـکـريـزو ښـکـلـې
نه دې په پښو کې پايـزيبونه ښکاري

نـه دې پـرشونډو لـبونـی تبـسم
نه دې پـه سـترګو کې رمـزونه وينـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

نه د نخرو څخه کړه وره سوې
نه دې د زړکي قدمونه وینم

ته به ښایسته یې لګولي دې دي
د چاد میني لیوني اورونه
خو زه د غرونو د هوسیو مین
زما یادېږي پښتني نازونه

زه پښتني غېږې لوی کړی یمه
زه پښتني میني روزلی یمه
زه سپینو غېږو تمه لوېدلی یمه
زه سپینو لېچو زنګولی یمه

کراچي

۱۹۸۱/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېره مستي

مه يادوه تېرې پخوانۍ کيسې
مه يادوه ماته د ځوانۍ کيسې
هېرې د مستۍ کيسې
هېرې مې کړې هېرې سوې
ماچې بېدولې د مستۍ نشې
ما چې وېښاوه خمار په زړونو کې
زه چې د هر بنګ سره همراز ومه
زه چې د هر ترنګ سره شهباز ومه
زه چې د هر شرنګ د سور آغاز ومه
زه چې ورکېدمه د بنګلا سره
زه چې ډوبېدم په ورکو غېږو کې
هېرې مې کړې هېرې سوې
هېرې سولې تېرې سوې
مه يادوه تېرې پخوانۍ کيسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مه یادوه ماته د ځوانۍ کیسې
هېرې د مستۍ کیسې
هېرې مې کړې هېرې سوې

*　*　*

زما د سر نوشت په تورو لارو کې
نسته یوه تته د امید لمبه
ورك یمه،
لاهو یمه!
مه سوځوه ما په دې یادونو کې
مه ډوبوه ما پر دې خیالونو کې
مه مې توسوه په سرابونو کې
پرېږده چې یوازې یم
وسوځم ایره سمه
وخوري د تیارې بنامار
زما د ژوند وروستۍ وړانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

پرېږده د ګمنامۍ نېکمرغۍ کيسې
مه يادوه ماته د ځوانۍ کيسې
هېرې د مستۍ کيسې
هېرې مې کړې هېرې سوې
پوه سوم چې دا زما د ژوند وروستی غروب
بله طلوع نه لري
لېرې د خونخوار افق په غېږه کې
مه ښايه و ماته د اميد کربښې
يو وار تېر وتلی يم
ژوند خطا ايستلی يم
غېږ کې د شنو پاڼو يې زموللی يم
نور مې پرهارونه د کتو نه دي
نور مې اسويلي د اورېدو نه دي
خپله آشيانه مې سوځولې ده
خپله مې بېړۍ توپاني کړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ځان مې د ساحل له آرامۍ څخه
وغور ځاوه لېری توپانونو کې
ګېر سوم په بې رحمو ګردابونو کې
پرېږده، د زمان نهنګ
پرېږده، دا ظالم صیاد
ورکې کړې د زامې په خرپې کې
زما وروستۍ سلګۍ
نور د جوړېدو نه یم
نور د رغېدو نه یم
مه راکوه ماته سُرابي زېری
مه یادوه تېرې پخوانۍ کیسې
مه یادوه ماته د ځوانۍ کیسې
هېرې د مستۍ کیسې
هېرې مې کړې، هېرې سوې

کراچی - ۱۹۸۱/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کندهاره!

زمــا کـــندهـــاره د زمـــرو وطـــنه!
زمـــا د ســـرکـــښو پښـــتنو وطـنه!
څـو نـــه یاغي یـــې صدقــه دې سمه
د نـــافـرمـانـــو جـنګیالـــــو وطـنه!

بیـا دې تـرنك تـــوپـانـــی سوی وینم
بیا دې ارغـــند پـــه مســتېدو راغلی
بیـا ارغسان دې بیا مـــوچونـــه وهي
بـیا دې هلمند پـــه خروښـېدو راغـلـی

بیـــا د زرې تـــورې د خـــرپ یـادونه
بیا دې پـه سترګـو کـې اورونـــه وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا د "ایوب" سره لبنکرې راغلی
بیا د رېدیو داستانونه وینم

لکه چې بیا دې څه یرغل نیت دی
لکه چې بیا دې غورېدو په زړه سو
لکه چې بیا دې څه په زړه کې ګرځي
لکه چې بیا دې خوځېدوته زړه سو

زما کندهاره! د زمرو وطنه!
زما د سرکښو پښتنو وطنه!
خونه یاغي یې صدقه دې سمه
د نافرمانو جنګیالو وطنه!

ستا د پایلوچو تر بګړیو واری
ستا د تېرو تېغونو جنګ وګرځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا لـه غــرور څـخـه کــاره تګــونه
ستا قهر وګــرځم ســـتاننګ وګـرځم

بیا د "ملالې" میــونـدی خرخـبنـه
بیا "تورپېکۍ" د فرنګ خو نه سوځي
بــیا د بــابا د پاني پـــت هنګــامــه
بـیا "شاه محمـود" اصفهانونـه سوځي

بیا د "ګرګین" پـرکور مرګی مېلمه دی
بـیا د "میرویس" په نامه وغـــورېـدې
بـــیا د "اشرف" د انــتـقام لـمبـه ده
بـیـا دې د قـهر ویـــنې وخـوځـېدې

بیــا دې لــمـن د شـهـیـدانـو ډکـه
بیا د کوچني غـــازي زانګو زنګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بيا دې په وريځو کې سېلونه ګرځي
بيا دې په غېږ کې زلزلې ويښوي

زما کندهاره د زمرو وطنه!
زما د سرکښو پښتنو وطنه!
څو نه ياغي يې صدقه دې سمه
د نافرمانو جنګيالو وطنه!

کراچۍ
دسمبر/۱۹۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ قبر

دا دی راغلل د خزان بادونه ورو-ورو
رژوي مې د ځوانۍ ګلونــه ورو-ورو

خــود آګاه دخاموشۍ غېږې ته درومي
چــې غوغا ته تخنېدل رګونه ورو-ورو

دمرګي قاصد مې غم دمستۍ غواړي
راته ښيـي د لـحد خوبـونــه ورو -ورو

چې يې ځاځکی د کوثره سره سيال ؤ
زماني غليم يې وړي خُمونه ورو-ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

نن د هوښ له دوږخي سیـنــې راوځي
مدهوشۍ‌چې پاڅول خیالونه ورو-ورو

چې ژوندۍ وه هر نفس په نوې هیله
له هغې سینې راځي دودونه ورو-ورو

پر ډیوه مې د تیارې پرتـم راپـرېـووت
پکې اورم د مــاتم ږغـونه ورو - ورو

لـکه هیره دزاړه قــبـر جنـډۍ ســي
هسې هېرسول دمستۍ‌یادونه ورو-ورو

سرنوشت مې غوړولی دمرګ تور دی
پکې شمېرم دهستۍ قبرونه ورو-ورو

کراچي - ۱۹۸۲/جون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی انګړ

ساقي نن مې په پياله کې جوهر نسته
په ترخو اوبو کې بوی د کوثر نسته

چې د شيخ د سر جنډه يې نخوله
برني تازه اورونه محشر نسته

چې توبه يې په طواف کې ماتوله
د هغه انګاري ځاځکی شرر نسته

چې کوګل داوړدو شپو وربانديې رون ؤ
د هغه يلدا په زړه کې قمر نسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

یا مې بڼ د ځوانۍ لاښ د خزان لاس کړ
یا د تاك په افسانه کې اثر نسته

یا دې نه دی نیښتېځلي سره بخري
یا په غرپ کې د سکروتو ګذر نسته

پوه سوم- پوه سوم ستا لاسونه کوثري دي
چا ویل چې ستا په خم کې ګوهر نسته

خو مستي وه،که هستي دواړې پردۍ سوې
د پردیو په انګړ کې اختر نسته

پېښور

۱۹۸۲/۳/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایږ سالاري

ډېر پـخـوا دي واقـع ســوي د انکلو نه
دې کیسه بــانــدې اوبنـــتي دي قرنونـه

اوسېـد لـه څـو لېوان يـوه ځنګلـه کـــې
ځيـرول بــه يــې څاروي ضعيف ښکارونه

ښـخـولـې يې په نــرمـــو غـوښـــو داړې
راايستل يې لــه ژونـديـو سيـنـو زړونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

ګرځېدلای په ځنګله کې چېرته نه سوای
که هوسۍ وې که مرغومي که پسونه

خو هر ګوره مورووه يو له بله
پيښېدل به همېشه پکښې جنګونه

يو د بل د مرګ په طمعه ګرځېدله
لکه مړي سره وکاندي تربرونه

يوه ورځ د ايرې په کور کې سره ټول سول
ځو لېوان کاږه منګول تېره غابنونه

د ګيدړ په مشوره سره پخلا سول
سره هېر يې کړل زاړه عداوتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

پــه هوس ویشل کېدلي د ښــکار غوښې
لــه مـړوکـېـدو راووتــل تـېـغـونـــه

هـم منــګولي هـم یې ډکې دواړي زامـې
د چا غوړې سوې سږمې د چا برېتونه

د خوښیو، خوشالیــو پــه مجـلس کــې
ایږ ولاړ ســو ښورول یــې بوخ غــوږونه

وې: ملګرو! راولاړ سئ غیږ په غیږ ســئ
رانـېـژدې سئ ســره ورکـــانـدئ لاسـونـه

لـکـــه ورونــه یــو له بلـه سـره خپل سئ
نـور ایــره کئ د نـــفاق ظـالــم اورونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هر لېوه چې د اېږ غېږې ته نېژدې سو
اېږ يې تاو کړل پر سينه خپل مړوندونه

په کښې کښبوبه يې ورمات کړله هډوکي
له سينې به يې را وختل آهونه

هر لېوه سر په څېړو په زګېروی سو
تېرول به يې په پټه خپل دردونه

وروسته اېږ ويل ملګرو کار تمام دی
اوس په کار دی مشر ورور پاخه فکرونه

د مجلس له کونجه ږغ وکړ ګيدړې
سيال دې نسته در خالي سول ميدانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مــبارك دې مشــرتـوب او پـــاچـهـي سه
زموږ دې مات کړل دښمزيو ټينګ هډونه

ته د تخـت پـه نـــوم نــازېږه هــوسـېږه!
مــوږ تــه جـوړ سـول په ژوندوني لحدونــه

که زموږخوښه وي که نه وي ته سلطان يې
چلـوه پـر هـــديـــره بـــانـــدې حـکـمـونه

پېښور

۱۹۸۲/۵/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب

راســـه مـــات کـړه لېونـتوبـه دا د عـقل تدبيرونه
د عــدن لــه بـــاغـه وځم را نصــيب کــه دوږخـونـه

چـــې د هــوښ قــالب ته لوېـږي دآدم دعدم خښتې
راتـه ښـيـه د نـېستۍ لارې چې هستي ده له جـنـونه

چې د عـقل تـرازو دی د ښـکـلا د نـېستۍ فـکـر
خدايـه مـه کړې را پـه بـرخـه دا بدرنګه تدبـيرونـه

چې ريـا پـکښې سوځـېږي چې پرهېزپکې ايره سي
هـغـه سـوی لـړمـون غـوارم هغـه سـوځـنده اوږونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چې تقوا پکې لمبه سي،چې توبه په پکښې بېده سي
په ازل کې مې آزاد که د هوښيارولـه قانونه

چې خوښي پکښې ژړېږي چې خندېږي پکښې اوښکی
چې حيات پکښې بيدېږي، چې ويښېږي تابوتونه

چې ځواني پکښې رژېږي،چې خزان پکښې غوړېږی
نا اشنا سفر کومه نابلده رباطونه

چې داستان مې پکښې ورك سي دژوندون دښواوبدو
پی کومه هغه لارې د مجنون بيا باني پلونه

پېښور

۱۰/۱/اکتوبر/۱۹۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکۍ غوټۍ

بنايستې نجلۍ د سرو ګلونو ګېډۍ
ته لا وړه يې لويه سوې نه يې
ستا د ښکلا پردې لا څيرې نه دي
ته لا غوټۍ يې سپړېدلې نه يې

تا لا د سوې مينې سره اورونه
د چا کوګل کې لګولي نه دي
ستا د نازونو د انکار کرشمو
د خلکو هيلې زوکلولي نه دي

په رېږدېدلې په تبجنه ژبه
چا خپله طمع دربنودلې نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

په لومړی ځل دې په تیـاره سیـنه کـې
د میـنې شـمع لګـېدلې نـــــه ده

تـا تـر بـانـو لانـدې پـــه مـړو کتلـو
د چـــا خـــوبـونـــه کـــوچـــولـي نـــه دي
ستـا د راتـلـــو د انـتـظار ثـــانـيـې
چـا لـېـونـو غـونـدې شمـېرلـي نه دي

تــه لا د شـمـعـې ونـرۍ وړانـګـو ته
کـرار کـــرار د لـــوځـېـدلـونـــه يـې
تـــه لا پـــه غـېږ کـې ډوبـېدلای نه سې
د لوبـېـدلـو د زبـېښـلـو نـــه يـــې

ستـا کــرشـــمـو لا ستا خوبـجنې سترګـې
د چـــا پــر لـوري اړولـې نـــــه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

په نيمو شپو کې دې بيده تبسم
د خلکو وينې سوځولې نه دي

ښايستې نجلۍ د سرو ګلونو ګېډۍ
ته لا وره يې لويه سوې نه يې
ستا د ښکلا پردې لا څيرې نه دي
ته لا غوټۍ يې سپړېدلې نه يې

ته به هم لويه سې د طمع به سې
ستا د سينې غوټۍ به وسپړېږي
د وينو شپو د تېرولو به سې
ستا د ښکلا پردې به وڅيرېږي

پر نرۍ شونډو به دې مچې اوري
سترې خولګۍ به خو ځولای نه سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مـــرمــوز بخري بـــه دې زړه تـه توی سي
روح بـه له اوره خــلاصـــولای نـــه سـې

د ســـــورکـی شـونـډو پــه اورونو بــه دې
د چـــا بــنـه زړه کــې ويــنـې وسـوځـېـږي
د شــرم لاس بــه کـړې له سترګـو لـېـرې
وریـښــمـیـنـه غـېـږه بـــه دې وغــوړېـږي

د پـټ انــــګار د سرېـــدو پـه خــاطر
بـــه درنــــه هېر سـي د ګناه يـــادونــه
نـــازك زړګــــی بـــه دې ټــوپونه وهـــي
دربــانـدې ګـرځي بـــه پـردي لاسونـــه

تـــه بـــه هـنم کــــله د مـاشـومـو په څېر
په تودو اوښـکو کې مسکی سي چپرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

لــوخــه بــه لـوېـرېږ د هـوس مـخې ته
لــه خـپله ځـانه به پـردۍ سـې چـېـرتـه

تــا بــه هـم وسـوځـي د مینې لـــمبې
تـه بــه هــــم يــادکـې بېگانـه نومونه
ته به هـم ډېـرې تــورې شپـې کـړې رونې
او ستا پــه يــاد بــه سې حرام خوبونه

بنـايسـتې نـجلۍ د سرو ګـلونو ګېډۍ
تــه لا وړه يــې لويـــه سوې نه يـــې
ســتا د بنـکلا پـردې لاخـيـرې نــه دي
تـه لا غــوټۍ يې سپړېـــدلې نـــه يې

پېښور

۱۹۸۳/۱/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګانه

د نا اشنا ستر ګی ګونګی اوښکه یم
رغړم څلېږمه ورکېږم چېرته
لکه د هېرو کیسو ورك نومونه
له زړونو وځمه هېرېږم چېرته

د یوه لېږي غږه د تیږو تر منځ
یوه غوټی یم غوړېدلې یمه
نه د اوربل نه د ګرېوان په طمع
نه د چا سترګو پېژندلې یمه

زه د هستی د کهکشان پرلمن
نا پېژندلی نا لیدلی ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د يـــوې لـېـــرې نـــابـلــــــدې درې
پـــر يــوه پـــاڼ بـــاندې لوېدلی سیوری

زه د حیات د آســــمانـونو څـاڅکـی
ژونـدی دریـاب تــه رالـــوېدلی یمـه
یـوې څـپـې یـــوه لـحـظـــه اخیستی
وروســـــته لـــه ځـانــه پردی سوی یـمـه

د پردې سیل ســـره الوتـــــی مـــرغـــه
د بـــــل پــه خـــوښــه وزرونـــه وهـــم
د سوز نـــارې مـــې بېګانـــه دې دلتـه
ځکه پرخـولـه بـــانـــدې مـهـرونه وهـم

زه یـــو کـیســـــه د لـــېونـــي پـــر ژبـه
د چـا غـــورو تـــه رسـېدلـې يـــمـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چـــامـــي پــرلــوري راکـتــلـي نــه دي
چا لــه نــاکـــامــه اوربدلــي يـمــه

د ناآشنا ستــرګـی ګـونګی اوښکه يم
رغـــړم، څـليـږمـــه ورکـيـږم چـيــرتــه
لکـــه د هـيــرو کـيـسـو ورك نـــومونه
لــه زړونـــو وځـمـــــه هيـرېـږم چيرتــه

دنمار

۱۹۸۳/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه پوښته نسیمه!

مه پوښته نسیمه،زما د غرونو څوکې مه پوښته
تیرې یې درد منې دي
مه ښوروه ونې، د ګل بوټو څخه لېرې سه!
څانګې یې خوږ منې دي
ته به دغوټیو سپرېدلو ته راغلی یې
ته دارغوان ومچولوته راغلی یې
ته دنسترن وبویولوته راغلی‌یې
ته به د شاعر زړه تخنولوته راغلی‌یې
نه، نه تېروتلی یې
ته، نه غولېدلی یې
داهغه چمن نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

داهغه وطن نه دی
داهغه گلشن نه دی
بڼ نه دی، خُتن نه دی
دلته لېونتوب توپاني سویدی
دلته کې وحشت لیونی‌سویدی
دلته اهریمن راپرېوتلی‌دی
دلته جنازې دي ،هدیرې دی،لحدونه دي
ساندې دي، مرگونه دي
هېرې دي له خلکو،که مستی‌دي که نازونه دي
اوښکې دي، غمونه دي
گروېې کندوالې دي،لېونتوب سوي ښارونه دي
ډزې دي، توپونه دي
بم دی، تنوزونه دي
اور دی، دو ړخونه دي
آخ دی فریادونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چيغې دي، وحشت دی،ورکې ميندې اولادونه دي
وينې دي، اورونه دي
مه پوښته نسيمه،زمادغرونوڅوکې مه پوښته
تيږې يې دردمنې دي
مه ښوروه ونې، د ګل بوټو څخه لېرې سه!
څانګې يې خوږ منې دي

*　*　*

ورو ځه، په قراره ځه، د غرونو په لمنو کې
خوږ به دې څنګونه سي
ستا د ارغوان ترلېمه وينې خوځېدلی دي
رنګ به دې لاسونه سي
ستا د ګل سرخ پر لمن وينې توکېدلي دي
ورك به دې مزلونه سي
مه ورځه نسيمه، د کېږدۍ پر لورې مه ورځه!
مرګ پکې کرلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

مه غواړه شرنګی له امېلونو له پاولیونه
ژوند پکې سوځلی دی
نورې نه کېږدی‌سته،نه دنیمې شپې اوورونه سته
نه سپینې سپوږمی‌ته چادنازکیسې رمزونه سته
نه ستا هر کلي ته شنه باغونه، چمنونه سته
نه د دنګو پېغلو پر نری غاړو لاړونه سته
هر څه سوځېدلي دي
هر څه زمولېدلي دي
هر څه نړېدلي دي
ډوبې دي د ژوند د حرکت بېړی
ورکې دي د ځوانو ارمانو لړی
ماتې دي د مینې د الفت کړی
هېره ده د عشق او پیوستون نړی
تاته نه کوربه سته نه سلام ته څوك درتللای سي
نه دې نسترن ته نه غاټول ته خندیدلا سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نه خوږ مني پېښي ستا پر لمنو نڅېدلای سي
نه دا ماتي ليچي په اتڼ کي غورځېدلای سي
مه پوښته نسيمه،زماد غرونو څوکي مه پوښته!
تيږي يي درد مني دي
مه ښوروه وني له ګل بوټوڅخه لېری سه !
څانګي يي خوږمني دی

واشنګتن

١٩٨٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

نذرانه

هر څه درپرېږ دمه د جانان خبرې مه کوه
ما د اور خلیل ته د ایمان خبرې مه کوه

زه دمرګ په طمع د ژوندون په لارو ګرځمه
سر چې نذرانه سو د تاوان خبرې مه کوه

ما ته په تقدیر کې د خزان زنې په برخه سو
نورې د بهار او د بوستان خبرې مه کوه

زما یې د ځوانۍ د ګلو پاڼې رژولې دي
هیر که د انامرده د باغوان خبرې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مه

ما د ښو اوبدونه لاسونه پر سر کړيدي
ما ته د ملك او د شيطان خبرې مه کوه

تا چې د جنون په نامه جورې زولنې کړلې
عقل لېوني سو د زندان خبرې مه کوه

ما يې د فردوس دکوثر جام په دو وهلی دی
ما ته د دنيادسو دو زيان خبرې مه کوه

ما په وينو سترګو ستا خوبونه دلته رالېدل
پرې مې رده زاهده د آسمان خبرې مه کوه

زه د لېونتوب لپاره هسې پلمه غوارمه
ما ته د مجنون او د بيابان خبرې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زه لکــه حباب د اوربده ژوند سره آشنا نه یم
ما ته د سېلونـــو او تـــوپان خـبرې مه کوه

واشنگتن

۱۹۸٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله من اشنا ته!

دا شعر د حبیب الله رفیع د "اورونو اوویرنو" د کتاب او د هغه د رالېږلې ګیلې په ځواب کی لیکل سویدي.

زړه تـــه راتــېره ګیله منـــــه آشـنـا!
ستاله خوږو - خـوږو ګـیـلـو وګـرځـم
ستالــه سـپېڅلـو اسویلیو قـربـان
ستالــه ویــرجـنو تــرانو وګـرځـم

ستـا د "اورونو او ویـرونـو" بــهیـر
زه ســوځــولی، ژړولـــی یمـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا د تــودو ويرجنـــو چيغـو آواز
لــه درانــه خـــوبـــه پـاڅولى يمه

تـــه بـاوري يې چې دا سرې وينې به
نــن کـه سباوي چيرتـه رنګک راوړي
د آزادۍ د نـــاوې لاس بـــه سره کا
د مستۍ بزم بـه پــه شرنـګک راوړي

مـــا د هلمند سره د حـــال پـه ژبـــه
کيسې د فتحې د جـــشـــنونـــو کـړې
مـايـــې ليدلي دي ياغـي خـوبـونــه
مـــا سلسلې د تعبيرونـــــو کـــړې

ته وايې مه غـواړئ له مـانه مســتي
ژونـدی جهـــان دی تـــوپانـــو ځپلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا څخه هېر دی د پایزیب شرنګهار
وحشي لښکرو دي کورګی وهلی

ما له پخوا دا خزاني قافلې
د خپل ژوندون پر منزل واړولې
هېر مې کړل ټوله د ځوانی یادونه
هیلې مې هم ټولې نابنادي سولې

زه یو ناکامه نابلده سفر
د پردو غېږې ته راوړی یمه
دلته پوښتنه د دردونو نسته
زه بې دردیو ګونګی کړی یمه

زما د احساس په تال کې ورکې نغمې
د دې محفل د اورېدلو نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زمــا د ګونګې ژبــې خاموشې چیغې
دلـتــه د چــا د پــوهــېدلـــو نــه دي

دلتـه یــوې رېښتونې کړیـکې سره
د تــزویــرونـــو جهـــان وخــوځـېـــږي
چابــــه لا سترګـــې رپـــولې نــه وي
دلته زرګــونـــې اوښکـــې وبهــېږي

زه یـو پـردېس یـو نـــاامیـــده شاعر
زمـــا اسویلي د اورېـــدلـــونـــــه دي
زه د نصیب ښـکاري ویشتلې مرغه
نـــور مـــې وزر د الـــوتـلـــو نـه دي

زمــا د خیـــالـونـو نــړۍ ونـړېـده
نه "جهانـي" نه یې جـهان پـــاتـه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

زمـــا د آرزو پـــسرلـی ورژېـــدی
نه يې نسيم نه يې باغوان پاتـــه دی

واشنگټن

۳ - ۱۹۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُرابي هيله

يه زمــــا لــېونـى خـــوبـــه!
يــه زمــا غــرڅـــنى مــينـــې!
يــه زمـــا کــوثـري خـيـالــه!
يــه زمـــا اورنـــــى ويـنـې!

يــه زمــا سُــرابـي هيلـــــو!
يــه نــيـمګړو اميـدونــــــو!
يــه پر ورکـور بــــاطـــونـــو!
هــيـرو سويــو ارمـــانـــونـــو!

يــه زمــا د خـــوب لـــه ذامـــه!
خـوځــېـدلــو هـــوســـونـــو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

يــه زمــا د خـــيال لــه غــېرېږ!
ورکــوســـويــو جــنـــتــونــو!

يــه زمــا لــه ماشــوم لاســـــه!
الــوتلو مـــرغــکـــــيــو!
يه زما خـــوږنې پــايــمــالې!
ســوځــېدلـــو بــد مــســتــيــو

يــه زمــا د فـــکـــر ســـيــنده!
يــه زمـــا د نـــظـــــــم اوره!
يــه د ژونـــد ورکـــه ســاحلــه!
د هـــوښـــيـــارې مستۍ کـــوره!

يـــه زمـــا سـېرابـــې تــنـدې!
يــه زمـــا سُـرابــې جــامـــــه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د بې هوښه عقل خياله!
له اغازه تر انجامه!

يه زما فرهادي منډو!
يه زما ميني شېريني!
د قسمت هېره سينه کې
خوځېدلې تودې ويني

زما ياغي مستو خيالونو!
يو وار زړه ته راستانه سئ
زما خوږو ورکو خوبونو!
بيا پر سترګو مېلمانه سئ

يو وار بيامې ورلاهو کئ
د خيالي کوثر څپوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زما د خضر سمندر ته
زما نامرادو اندېښنو ته

یو وار بیا مې په سینه کې
د ځوانۍ لمبه تازه کړه
یوه مسته اېښمه غوارم
نور مې ژوند لمبه لمبه کړه

یو وار بیامې شېخ ته یوسه
د ګناه زرګونې پانې
د سنګسار میدان ته راوړه
د بې هوښه قسمت کاڼې

ماته مه وایه نصیبه!
چې رښتیا مې سول خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ماته مه راوړه نسیمه!
زمولیدلي سوغاتونه

ماته مه بنایه آسمانه!
ستا له قهره سوځېدلي
ستا یاغي سیلاب وهلي
ستا خوني توپان وژلي

زه رښتیا یم کړولی
زه خیالونه درنه غواړم
زه له وینو سترګو ژاړم
زه خوبونه درنه غواړم

دا د عقل ځنځیر واخله!
لېونی آزادي راکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

که احسـان د ژونـدانـه دی
دا خیـرات دې نیمـه خـوا کـړه!

ویر جینا

۸ ۱۹۸۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسکه پامیره!

هسکه پـامیـره د غرونـو میره!
بیادې پرتـې دي واورې پـه ږیره
بیا دې لـمن ده د کیسـو ډکـه
د چا لـه فتـحـې، د چا لـه ویره

زمـان دروړی لښکـر د تـکو
پـر سـر دې اوري سره آفتونـه
د حـوادثـو ځولۍ در سیخ سـوه
د تـورو وربـځو یاغی پوځونـه

بیادې په غیږکې پنجشېریاغی دی
بیا درنه رپـي دخلـکو زوړونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا دې ښکاره کړې پولادی موټې
بیا دې له زوره ډک سوه رګونــه

بیا دې شل کړې بیادې مات کړې
د چا لاسونــه د چا غــاښــونــه
بیا لــه ســکندره لارې دې ورکــې
بیا یې خوږمــن دې ټول اندامونه

بیا دې چوغــې ته اړم سول غشــي
بیا دې په ترو ګرځي ټــانکــونــه
بیا امتـــحان دی، بــیا ازمــویــنه
بیا د سل ګونــو فتحـو یادونــه

بیا دې پر څوکو واورې لمبه سوې
بیادې ګرېوان ته توی‌سول اورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بيا دې لمن کې د مرګ نارې دي
بيادې د روکې ورک سول پوځونه

هسکه پامیره د غرونو میره!
بيا دې پرتې دي واورې پر ږيره
بيا دې لمن ده له کیسو ډکه
د چا له فتحې د چا له ویره

لا درکې شته دی زړې سکروټې
لا درکې خوځي پلرنی وینه
درته یادېږي تېرې خبرې
لا درکې اوسي پروني وینه

لا درکې ګرځي زاړه پلرونه
لا درکې زېږي نوي مېړونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا درياد پېرېږي د زمـــرو مېـنـې
د بـري چيـغـې، زاړه نـکـلـونـه

لا دې هستيږي په لوړو څوکو
د عـقابانـو کـلـي کـورونـــه
دربانـدې ګـرځـې تېرې مېنـــوکې
ښـکارې منګولې، ياغي وزرونـه

لا دې خروښيږي پر سختو کاڼو
د قهرېدلو اوبـو مـــوجـــونـه
لا دې غرومبيږي په ګـرنګو کـې
خړې باداسکې، وحشـي سېلـونـه

لا دې لـرزيـږي لـه قـهـره موتې
لا دې سينه کې زلـزلـې پاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا دې مستېږي جنګ ته زګونـه
لا دې پـــر ګارو سېلونه نـاځـــې

هسکه پامیره د غـرونو میـره!
بیا دې پرتـې دي واورې پـر زېره
بیا دې لمــن ده د کیسو ډکـــه
د چـا لـــه فتحې د چا له ویـره

څوچـې نـرۍ وي ژونـدی به پایـي
څوك چې اوسېږي ستا پـر لمنـو
کیسې به نـــه سي د زمـان هېـرې
ستا د پلـرونو ســتا د زامـــــنو

څوچې جهان وي هسکې به اوسي
ســتـا د لمنـــې پـولادي پـرښـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ورکې به نه سي په افسانو کې
ستا په دروکې د وینو کربنې

څوچې آسمان وي،څوچې زمان وي
ستا خرخښې به پکښې یادېږي
چې تاورکړي د غضب غشي
نه به مړه کېږي، نه به رغېږي

څوچې دامځکه،څوچې انسان وي
ستا به داستان وي او ستا خبرې
هېر به یې نه سي کاري وارونه
که اسکندر وي که سرې لښکرې

هی درواری سم د ګوربت کوره!
ستا له درو، نه ـ ستا له شپلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مه‌بنه

ستا لــه عظمته، ستا لــه قدرتـــه
له لــوړو څوکــو لــه ګړنګو، نـــــه

هسکه پامیره، د غــرونــو مــیره!
بیا دې پرتې دي واورې پر ږیــره
بیا دې لمــن ده لــه کیســو ډکــه
د چــا لــه فتحې، د چا لــه ویــره

ویر جینا

۱۹۸۵/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنون

پرېږدئ چې دا توري توپاني ورېځې
بيا د شنه آسمان کنارى ونيسى
پرېږدئ د وحشت دا لېونۍ څپې
و څرخي راتاو سي ګردابونه سي
ډوبې کړي د ژوند بېړۍ
غرق سي د هستۍ مفهوم
سره سي د اُفق لمــن
توى سي د غروب اوښکې

پرېږدئ ګناهونه رانه وتښتي!
پرېږدئ جهنم راباندې ستړى سي!
پرېږدئ چنګېزي منګولې سرې سي بيا!
پرېږدئ انساني چيغې خاموشې سي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ړنګې سي د ژوند نغمې
وخوځي د مرګ څپې
مستې سي، موجونه سي
جوړ ترې سيلابونه سي
پورته توپانونه سي
ويښ سي شيطاني ارواح
وګرځي راوګرځي
وسو ځي وزر د فرودسي قاصد

پرېږدئ چې د توپ تر اورنۍ سينې
سرې لمبې راوالوزي
وغړمبېږي وخوځي
کور د ښبنتن وسوځي
پورته سي د مرګ چيغې
ښيرې سي نازك زړونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ورانه سي پر شونډو زمزمه د ژوند
چوپې سي نیمګړې سي نغمې پسې
پرېږدئ چې د ټانګ تر آهنینو پښو!
لاندې سي نازکې د ځوانۍ هیلې
پرېږدئ داټوم د خر مستۍ بچې!
ورانه کي، تالاکي د ورورۍ نړۍ
ړنګه سي د ژوند د تمدن لاره
هېره سي د عشق او پیوستون کړۍ
عقل د جنون و کورته ننوځي
پوه سي د آدم دا آدم سوز بچی
څشی یې وژلي دی؟
څشی یې سوځلی دی؟
ولې یې وران کړیدی؟
ولې یې د ژوند ترانې چوپې کړې؟
ولې یې د عشق نغمې خاموشې کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ولې يې د مينې د جنت تر څنګ ؟
اور د دښمنۍ او عداوت بل کی؟

کابل

۱۹۸۰/۲۰؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجام

زه په هر نن کې د پرون د مرګي نخښنه وينم
مـــاتــه خبــرې د سبا او سباوون مـه کــوه

زه لــه آزادو الـــوتلـو بــې نصيبه سولـم
ما وزر ماتي تــه خبرې د ژوندون مـــه کـوه

زما درغجنو اسـوېليوتـــه چې ونـــه ژاړې
باور زما په فـريـادونـو شـواخو ن مـــه کوه

ما د صياد له وېرې پرېښودل خپاره سيلونه
ماتـــه خبرې د ملګـرو د بېلتون مـــه کـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د زړه په خوښه د قسمت ودام ته ولوېدمه
لاپې د مکر د حيلې د افسون مه کوه

تازه د عقل د زندانه راوتلی يمه
راته کيسې د هوښياری د افلاطون مه کوه

ما چې له زړه څخه آرزو د سبا وشړله
راته خوارېه - خوارېه نکلونه د پرون مه کوه

ما په آغاز کې د انجام زنې ليدل ژړېدم
ما ته فرياد د زمانې د اوښتون مه کوه

چې د ازل ساقي پياله درته نسکوره کړله
بېځايه طمع له کچکوله د ګردون مه کوه

واشنګتن - ۱۹۸۷/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وینم عالمـــــــه!

خـــوب ویـــنم عالمــه کــه یې ځـــوک راکي مانه
ویـــنم خـــپلــه مــېنــه زمانـــه پــه زمـــانـــه

خوب وینم "خوشـال" دی لـړزوي په کټ کې زړونه
تــورې دي، لښــکـرې دي، آسونــه دي پــوځـونه
رغـــړي پـــه مـیدان کــې د مغلو پری ســــرونه
مــا تــه لــه اورنګــه ده د کبــر پیـــمانــــــــه
خوب وینم عـالمــه کـــه یــې ځوک راکـي مــانـه

خــــوب وینم پر قبر د "مــیرویس" جنډې نخښېږي
بیــا لــه کـنـدهــاره هنـګـامې راولاړيــــــــږي
بیـــا د ګرګینیـانو د مقـتل خبــرې کیـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

بیا راپارېدلې د زمریو خېلخانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکې مانه

خوب وینم عالمه چې نرېږي دېوالونه
چیغې دی، جشنونه دي، نارې دی تکبیرونه
لوېږي هم له پښو هم له لاسونو ځنځیرونه
رنګه ده د غرونو د بازانو جیلخانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکې مانه

خوب وینم قاضي دی عدالت دی او حکمونه دي
وینم هتکړی دې او خیرن ـ خیرن لاسونه دي
ږغ د ځنځیرونو د زاریو اوازونه دی
لوېږي د پردو د مزدور پښو ته زولانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکې مانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

خوب وینم رغیږي د کلو-کلو زخمونه
ډك دي له مړونو واړه کلي لوی ښارونه
بیا په پښتنو پېغلو ښایسته دی ګودرونه
بیا رنځور احساس غواړي مستۍ ته بهانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

خوب وینم وطن دی، ګل سرخ دی اوجښنونه دي
مستو سخي وریځو او رولي سره ګلونه دي
پورته له ګل څانګو د مرغیو اوازونه دي
هېره په وصال کې د بېلتون ده افسانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

خوب وینم د لوړو غرو په سر واوري ویلېږي
خوځنده سېلونه په سیندونو کې مستېږي
سر وهي له ګارو هم نخېږي هم خښمېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ناځـــي یې څپـــې د جـــاله وان پـــر تـــرانـه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکـــي مانه

خـــوب وینم غروب مـــرغلین کـــړي دی دښتونه
ځـل وهي شـــغلو کـــې د سـپـیدار لانده برګونه
بـــرېښـي د کـــوتـــرو د سپلـــونـــو وزرونـــــــه
څـــرخـــي ډلـــې کـــاشـــانـه پـــر کاشانـــه
خوب وینم عـــالمه کـــه یـــې څوك راکـي مـانه

خوب وینم "غـنـي" وي په ورو- ورو راتـه مسـېـړي
لاس کې یې "پانوس" دی "پلوشې" ترې پورته کېږي(۱)
ځي هغې نـــړۍ ته چې خمار پکـــې مستـــېږي
ګـــرځـــي پـــه مستانو میخانـه پـــه میخـــانـــه
خـــوب وینم عالمه کـــه یـــې څوك راکي مانـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

مـــا يې تـعـبـير کړيدی دا خوب مـــی رشتيا کيږي
نور د اولسونــو د ښـــامـــــار ستونې خيريـږي
زمــــوږ وړکـــی مـيـنـه، زمـــوږ جـــونګړه آزاديږي
ګرځو بې پـــه غرونو کې سـر شـــار او مستانـــه
خـوب وينم عـالمه کـــه يې څـــوك راکـــي مـانـه

ويـر جينا
۱۹۸۶/۸

(۱) "پانوس" او "د غني پلوشې" د پښتو ژبې د مشهور شاعر غني خان دوه شعري مجموعې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهمت

یوه ورځ سوی وارخطا په تاخت روان ؤ
پټېدئ د لارویو له ږغونو

تولـه ژوی یې ترسترګو غلیمان ؤ
وېرېدئ لـه کانو بوټو لـه ښاخونو

کلـه دلته کلـه هلته غلـئ غلئ
پښې چاودې پر زړه پېټې د غمونو

دوه غـوږونه یې پر سر تیارسئ کړي
سترې زړه سره لګیاؤ په بریتونو

یو نا ځاپه یو آشنا ورباندې ږغ کړه
سوی له کومه سترې راغلې په ټوپونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

او دا سترګي دې پرخه لـه وهمــــه ډکـــې
چــا درکښې ایسـتلـه وېـره پــه رګونـــــو

کـــوم لېوه دربـانـدې کـړې ځــه حمله ده
کــه دې ډزې دښکارې دې تــر غـــورېونـو

سوی‌له وهمه رېږدېدی‌خوله یې‌کړه خلاصه
سوه نـــازلـه یـــې لـړزه پــر انــدامـونـو

ویلـــې پیـل دی چـاوژلی په ځنګله کـــې
تــول وجـود یـې دی زخمـي له ګوزارونو

نـــه چـې مـا باندې ګومان د قاتل وســي
زه بېرېږم لـــه تهمته لـــه تـــورونـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

داخوارځواکی ځان مې ډېرراباندی‌ګران دی
په تلـوار ځـمـــه تـــر کـور تـر اولادونـو

واشنګتن

۱۹۸۷/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مينه

ساقي سينه کې بلې پټې لمبې دي
خم ته راغلی يمه واخله پيالې دي

سينه کې وښوريدل بيده خيالونه
د بوډۍ مينې مستې زاړه يادونه
سترګوکې ونځيدل تير حسابونه

يوسه د عقل زنځير او زولنې دي
خم ته راغلی يمه واخله پيالې دي

لا مې په وينو کې ستا زاړه اورونه
لا ليونتوب ته خو ځي ژوندي رګونه
لا مې بخري ژاړي خپاره نظمونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

لا مې په زړه کې ژوندۍ څو ترانې دي
خم ته راغلی یمه واخله پیالی دي

نن د کلونو تړې دلته اوبېږي
د زخمي هیلو پرهار پکښې رغېږي
څپې د وصل راځي هجر ډوبېږي

نن د زاهد پر خونه د غم نارې دي
خم ته راغلی یمه واخله پیالې دی

نن د حافظ په حکم توبه ماتېږي
د ګناهونو کاتب ستومانه کېږي
د عقل فکر زندان رانسکورېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زمـا لېـونتوب پخـوا جوړې پلمې دي
خـم تـه راغلـی یمـه واخله پیالې دي

نـور نـصیحت ونکـړي شېـخه نادانه
پـه نـا پـایانـه ښـراب کې سر ګردانه
ځکـه مـی کـوچ راکړی ستا له جهانـه

زمـا د بـقاء پـه کـوثر کې اجـارې دي
خم تـه راغلی یمـه واخلـه پیالـې دي

تـا دابـلیس له وېرې شپې کړلې سپینې
مـاپـه مستی وچې کړې شیطانې وینې
تادتـوبو پـه اوبـکو سترګې کړې خوړینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زمـــا د تـــوکـــل پـــه میـــو ماتې توبې دي
خـــم تـــه راغلی یـــمه واخـــله پیالـــې دي

زه او ســـاقـــي د ازل ګـــناهکـــاران یـــو
موږ د قـــسمت په تقسیم سره خپلوان یـــو
ته د نصیب جنتـــي مـــوږ دوږخـــیان یـــو

ما "جهـــاني" منلـــي دا فـــیصـــلـــې دي
خم ته راغلـــی یمـــه واخلـــه پـــیالـــې دي

ویر جینیا

۱/ ۱۹۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډي ته

ګـــوره اشـنا زمـــا ګاونډيـــه اشنا!
زماخواره بوبنکي کورګي اور اخيستي
هغـه پـــخوا چې دې بخـــري بلـل
پرون لـمبې سوې نن يې زور اخيستي

زمـا د بـابا مېنه يې ورانـــه کـړلـه
زما يې مکوټ کـړل د هـستۍ نومونه
زمـا پر دبنـتـو بانـــدې واورې سوځي
راتــه يې اور کـــړل د امـيـد باغونـه

زمـــا لـــه نيســتمنو کنډوالونـه خېژي
مظلـومـې چـيغـې د حسرت دودونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وربانــدې اورې لــه آسـمانه تکـى
وربانــدې ګـرځـې لـېونى تانکونــه

زمــا پــر وطــن بــانــدې آفت راغلى
يــوه بــلا ده هــېوادونــه لــوټـــي
ملکونـــه وژنـــي د خــپلوى په نامه
پــه نــوم د ســولــې جهانــونــه لوټي

ګـــوره آشنا زمــا ګـاونډيـه آشـنا
زماخواره بوښکى کورګى اور اخيستى
هغــه پــخوا چــې دې بــخــري بلـــل
پــرون لـمبې سوې نن يې زور اخيستى

مــا هــم د خپلــو ګــاونډيو پر کـــور
د ســرو پــوځــونــو چپــاو ونـــه ليدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ما هم له ډاره ځه ویلای نه سو
ما هم د سترګو تر کونجونو کتل

ما هم لیدل چې د اسلام پر پولو
د بې مذهبو سیلابونه راځي
د خپلواکۍ د جنګیالیو کورته
د زورورو تاړاکونه راځي

ما هم لیدل چې محرابونه سوځي
د بریتور ستالین وحشي پوځونه
ما هم لیدل چې د برچو په ځوکو
پورته کېدله بې ګناه سرونه

هغه پرون چې مې پردي بلله
هغه اورونه مې انګړ سوځوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چې مې د بـل د کور غـل ونه بالـه
هغـه ډاکـو مې نــن هستــي لـوټوي

ګــوره آشنا زمـــا ګـــاونډيـه آشنا
ســـتا تــر لمن لاندې لـمبې وينمـه
دې اژدهــا لازه خـــوړلـى نــه يـــم
چې بيايې تاتـه سـترګـى سرې وينمـه

دغــــه زلـخوږى وږى تــږى بنامـــار
پـــه مړيـدلـو بـانـدې نـــه پـوهېږي
چې ښـومره خوري خروړى کېږي پسې
فقـط پړسـېږي، مــګر نــه مـــړېږي

دغــه لمبې څه پـولــې نــه پېـژنـــي
ســـتا تـــر ګـريـوانه به هــم ورسـېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نــن يــې لاژبې ستا په کور کې وينم
تاتــه بـه هــم ســکــروټـــې و ټوکـېږي

ګــــوره آشنا زمـــا ګاونډيـه آشــنا
زما خواره بوبنکی کورګي اوراخیستی
هغــه پـــخــوا چـې دې بـخـري بلـــــل
پـرون لـمبې سوې نن يې زور اخيستی

وير جينيا

۱۹۸۵/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعوه

کندهار مې د بابـا پــه قـوالــه دی
که پنجشېردی‌که واخان دی‌وطن زمادی

هره لوېشت مې د نیکه اوبـابـاګور دی
پرهرګام بـاندې لحـد او کفن زمـادی

هرغـاټول یې زماله وینو رنګ اخیستی
داپـه ویـنو روزل سـوی چمـن زمــادی

لـه نیکه راپـاتـه سوی په میراث دی
داد مشکو رباتـونــه ختن زمــادی

سرداري یـې زمـاپـه پچـه ده ختلــې
له آموتر مست هـلمنده ماء من زمادی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

که تاجك دی‌که اوزبك دی یوافغان دی
ددې خاورې هزاره تـرکـمن ز مـا دی

چې فکرونــه د نفاق پـالي پــه سرکې
امتیازیــې دوهلــو کشــــتن زمـادی

ښه یې زمادی،بدیې زمادی‌هرڅه زمادی
د دې خاورې ارغوان اوزغــن زمـا دی

د لته هره تیږه، کانـی بـــدخشان دی
دا لعلونه، غـرونـه دمن زمادی

دازل تقسیم بـاغوان یــم پیــداکړی
دا بـهار دا لالـه زار او ګلشــن زما دی

داموږچل مورچل پکتیا او داشیرښتي
چې فلك به کوږ ورګوري دښمن زمادی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

که"مېرويس"دی که اکبرکه مسجدي دی
هره توره، هــر میدان او تورزن زما دی

فتح زماده،فخرزما دی، جشن زمـا دی
شهید زما دی د ويرژلـو شیون زمــادی

چې په زړه کې څه درتېرنه سي آسمانه!
چــې پرون مې د نیکونو وو، نن زمادی

ويرجينيا

۱۹۸۸ ـ ه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغجنه مینه

درته یادېږي هغه سره ګلونه
چې دې اوبوکې ایښودل په مینه
تر سترګو لاندې دی کتله راته
تا ویل دا به زموږ د مینې او ګرانښت شاهدوی
یوه ګړی وروسته مې
غېږ ته راولوېدې
خوره وره سوې
اومچولم دی، کښېکنبلم دی
ز ببښلم دی هم
شپه ترسهاره یو د بل په غېږ کې اوښتلو
راته یادېږي دی زګېر وي
او خوبولی سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

شپه وه سهار سوله رخصت مې سوی
له سترې غېږې
ته پوهېدې چې بيابه ونه وينو
زه پوهېدم چې راستنه به نه سې
راته دې پرېښودل څومړاوي اوخزان ګلونه
هسې بې روحه او خزانې پاڼې
لکه احساس د دروغجنې مينې
لکه پلمې د هېرو سوو وعدو

کوته

۱ ۸۸۹۱/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسوا رازونه

هېرې به مې نه سي چې دې غټې سترګې پورته کړلې
پاس دې آسمان ته کتل
اور اروانې دې سوی اوښکې پرمخ
ورپسې نوری راغلې
د مرغلرو دکاروان په رسم
وځوځېدې
او د ګرېوان آشنا مزل يې واهـه
ما په حيرت ـ حيرت کتله ورته
هغه ګړۍ هر څه رسوا سوه هر څه وسپړېده
د نمکۍ خندا افسونِ څه پټولای نه سو
هر څه دې وويله،
په هر څه وپوهېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

خو زه بې وسه وزر وچه مرغه
زه د تقدیر قفس تړلی ومه
زه ستا پر لور د الوتلو نه وم
ځکه مې اوښکې پاکولای نه سوای
ځکه مې تشه ننداره کوله

کوټه

۱۹۸۸ ۲/۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرزو

کشکی چې نه وای زما او ستا ترمنځ
دا لوی ـ لوی غرونه
کشکې چې نه مو وای سیندونه اوښارونه ترمنځ
یا مې وزر درلودای
او یا مې روح در استولی وای د خیال پر اوږو
یوې خبرې لره
یوه پیغام دپاره
درسره مینه لرم هېر مې نه کې
دلته مې زړه ستا د خیالونو سره
هلته مې روح ستا د خوبونو سره
ملګری کړی وای
خوته په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مښه

د بې پروا ښکلې ماشومې په څېر
له هرڅه ـ هرڅه بې خبره غوندې
زما د آرزو پر چمن ګرځېدلای
لاندې کولای دې نازکې غوټۍ
اوهیر ولای دې زخمي ګلونه

کوټه

۱۹۸۸/۱۱/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه کالي

رنګک که کالی مې د شنو پاڼو په شان
یو وارې بیایې رنګک که
جنګیالي نه اغوندي سپينې جامې
ګرانې و جنګک ته وځم
یو وارې بیا ورځمه
څو دبادونو،بارانونوپه لښکرکې ډوب سم
زه به توپك پر اوږه
په بریالیو زرغونو جاموکې
د سرو ګولیو او بمونو له بارانه څخه
له تاوده جنګه څخه
دړته را ګرځمه او هېرې به کم
زما د زادګاه په زرغونو جاموکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د آزموینې سختې ـ سختې ورځې
د کړاوونو ډکې ـ ډکې لحظې
هغه کالي چې زرغونه دې رنګ کړه
دا به د مینې په ښایسته بهار کې
د تل د پاره زرغونه پاتې سي
او تودوي به مې په مینه ـ مینه

کابل

جون ـ ۱۹۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتانه مینه

چېرې چې کور د پښتانه وي هلته
یا هسکې څوکې وي یا وچ دښتونه
نه یې جلکې وي په ګلونو پټې
نه یې په خوا کې وي روان سیندونه

ورته په قار د لومړۍ ورځې تقدیر
ورته په تریو تندي کتلي آسمان
ورله بخښلی دي ترینګلی قسمت
ستړي مزلونه د شېلو او بیابان

د غرو لمنو کې شکېدلي کېږدۍ
ورکې اوسېږي د کلو رنځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

يوې نرۍ وياليې له څنګه سره
چا آباد کړي وي ختمين کورونه

د لمر له تاوه لکه توره تبۍ
د ښايستو پېغلانو سپين مخونه
ابۍ تر شاوي يو ماشوم ترلی
وهي د ژوند سره مله مزلونه

لا مرور آسمان رلۍ اوروي
لا د نصيب سترګې کږې دي نورې
لا د ازل کوګل تش سوی نه دی
لا يې په برخه سختې شپې دي نورې

لا يو د بل د مرګ په طمع ګرځي
لا وارنوي دا با ورانه خونه
لا يې ياد پړۍ د تربرونو کيسې
زړوکې يې بل د انتقام اورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا يې سپين ږيري د بدۍ په زهر
وژني احساس د وروركلوى د مينې
پلرونه مينديې د کسات په لمبو
ورتودوي د اولادونو وينې

کله به يوسي دا مور مړی اولس
کله به ورکه سي زوى مړې بدي
کله به "بيت نيکه" خپره کي لمن
کله به جوړ کو پکښې کور ابدي

کله به وپېژني يو له بله
کله به مات کړي دا پردي خطونه
کله به جوړ سي د زمريو کلي
کله به تښتي سور لندي پوځونه

کله به خويندی سي دښمني خوني
کله به ورونه سي غليم كورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

هـــېرې کـــۍ تېرې د بــــــدل خبـــــرې
سره را واخـــلــي د ورورۍ نـکـلــونــه

۱۹/ ۱۱/ ۱۹۸۸

یادونه:
دا شعر له کوټې څخه د پېښور پر لار په طیاره کې ویل سویدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کونړ دی

دا نړېدلی وطن، دا سوځېدلی خوني
دا له مړونو خالي، دا حجری خوړمنې

دا په ګولیو زخمي، دا په بمونو الوی
داشنې جلګې پرونی نن په اورونو ستی

دغه بې کوره ژوندي، دغه بې ګوره مړي
دا لیلام شوې هستی هر څه لوټمارو وړي

دا تالا سوې کوڅې دا چپاو سوې دېرې
دا د غضب ورونه، دا لوټېدلې میرې

دا د کونړ کلي دي، د پښتنو ښارونه
دا د مهمندو کلا دا د ساپیو خونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

درسپېلنی دې سمه،زما بې ځښتنه خلکو
زما دړې وړې مينې، زما بې وطنه خلکو

ستا له يتيم صدقه، ستا له شهيده قربان
لکه چې نه ختمېږي، ستا دغمونو داستان

يود"کرالي" قصاب بل د"ترنګک" داړه مار
درته لمبه سوه ځمکه،درته آسمان سوېه قار

زما ملنګو خلکو دا د کـوم جـــرم سزا
زمـا معصوم اولسه! ووايه څـه دی ګناه؟

لکه چې نه سرېږي درېـاندې زړه د آسمان
چې در ښکارلی يې دی د مردکيو باران

کوم غم دې وژرامه، کوم تپ دی وګنډمه
د کـــوم شهيد جـنازه درســره ونيسمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا بـه تر څـو دراوري دا د اورنـو څولۍ
لا بـه تر کلـه درځي د جلادانـو ټولۍ

لا بـه تر څو لوټوي ستا د لالـونـو لـړۍ
دا د نـامـردو ډلـې دا د رهـزنـو غدۍ

کـونړه! تېرې به سي د کړاوونـو ورځې
د جنـازو خبــرې دا د غمـونو ورځـې

بيابه دې وخوځېږي په سيندکۍمست موجونه
بيا بـه دې وغورېږي د شنو درو سېلونه

بيابه حجروته درځي چنګك اونري برېتونه
بيابه له لېرې راځي د ټنګ تکور ږغونه

درکې به ډېرى وسي كيسې دعشق اومينې
خو پاکېدلاى نه سي ستا د لمنې وينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

ځـه چې پـر تـا راغلي د هېرېـدلو نــه دي
کونـړه! ستا قاتلان زمـوږ د بخښلو نـه دي

پیښور

۱۹۸۸ /۱۲/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات بتان

ښه سو چې غټ بتان راوپرځېدل
ښه سو چې ږنګی سولې دنګی مانۍ
ښه سو چې وګړېدې ګونګی ژبې
له لاسو ولوېدلې توري کړۍ

د سمندر څنډې ته ووتلی
د زمانې سیلاب اخیستی بېړۍ
سترګو کې وځلېدې وړانګې د ژوند
هېرې سوې تېرې توپانی شوګیرۍ

ښه سو چې ورژېدې لویې داړې
ښه سو چې وسپړېدل پټ رازونه

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نور به تیاره کې د لیوه انګولا
نه کړي حرام د چا آرام خوبونه

نور به دشپې د ماشومانو سره
نه وي د وهم او بلا نومونه
نور به د چا ځپېړي نه شنه کوي
د چا د ګران یا د ابا مخونه

پېښنور

۱۹۸۸/۱۲/۱۸

[stamp]

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
JAH
8053

Wrākamēna

Abdul Bari Jahani

Design & Processed at Asiasof

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library